

KIBRIS'TA SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE ARALIK 1997 YIL:2 SAYI: 23 FİYATI : 100.000 TL (KDV Dahil) UK: £1

Dayanışma Fiyatı
250.000 TL.

SAVAŞ DEĞİL, BARIŞ İÇİNDE ORTAK BİRÜLKE İSTİYORUZ

BARIŞ FESTİVALİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

13 Kıbrıslı Türk ve 17 Kıbrıslı Rum örgüt tarafından, 29 Kasım 1997 günü Lefkoşa'daki ara bölgede bulunan Ledra Palas Otel'i'nin bahçesinde düzenlenen Barış Festivali'ne, 3500'e yakın Kıbrıslı Türk ve Rum katıldı. Yabancı bir ülke Büyükelçiliği'nin katkısı olmadan, Kıbrıslıların kendi örgütleri tarafından ilk defa düzenlenen bu kültürel etkinlikte, Rh (-) adlı Kıbrıslı Türk grup şarkılar çalarken, Kıbrıs Türk tarafından Güzyurt Sanat Derneği (GÜSAD) ile Kıbrıs Rum tarafından Vasilika grubu da, Kıbrıs halk danslarından örnekler sundular. Festivale katılan Kıbrıslı barışseverler, birbirleriyle konuşup, tanışma ve daha önce tanışmış olanlar da dostluklarını ilerletme olanağı buldular.

Katılımcıların, özellikle Kıbrıs Türk kesiminden gelenlerin, sayıca daha fazla ve genç kuşaktan olması, Kıbrıs Türk tarafının bu konudaki duyarlılığının daha çok olduğunu göstermektedir. Halkımız, yıllardır kendisine "düşmandır, sizi yutacak" diye

SAVAŞA HAYIR!!!

BARIŞ TALEP EDİYORUZ!!!

HAYDİ ORTAK ÜLKEYE DOĞRU!!!

Biz aşağıda imzaları bulunan Kıbrıslı Rum ve Türk Örgütlerin temsilcileri. Her zamankinden daha fazla barışa ihtiyaç duyulduğunun bilincindeyiz. Biz aynı zamanda barışın beklemekle sağlanamayacağının da bilincindeyiz.

Bundan dolayıdır ki kendi gayret ve inisiyatifimizle, ortak mücadele için güçlerimizi birleştirme kararı aldık.

Yabancı güçler ile yerli şövenlerin neden olduğu toplumlararası ihtilaf ve acıların tarihçesinin bilincindeyiz.

Biz aynı zamanda, askeri faaliyetlerin urmandırılmasının, silahlanma ve milliyetçilikteki artışın ada halkımıza ölümcül tehlikeler, yeni ihtilaflar, savaş, yeni kan ve gözyaşı getireceğini bilmekteyiz.

Biz, halkımızı, her türlü önyargıları bir yana bırakarak barış çabalarına katılmaya çağırıyoruz. Milliyetçi güçlerin ülkemizde yeni felaketlere neden olmasına müsaade etmemeliyiz.

Aksi takdirde halkımızın güvencesizliği ve acıları, ayrıca toplu göçlü devam edecektir.

Bize yardımcı olmak isteyen herkese çağırıyoruz: Kıbrıslı Türk ve Rumlar olarak, özgürce görüşme hakkımızı sağlama çabalarımızda bizlere destek olun.

Ortak etkinlikler düzenlerken, bir kez daha barışa olan gereksinimin Kıbrıslıların kendi sorunlarını ve gereksinimini duydukları ortak vatani oluşturacak yeteneğe sahip olduklarının altını çizmek istiyoruz.

Gelin statüko'ya, silahlanmaya ve savaşa karşı mücadelede birleşelim.

Gelin en yüksek sesimizle haykıralım;

"SAVAŞA HAYIR! BARIŞ TALEP EDİYORUZ! HAYDİ ORTAK ÜLKEYE DOĞRU!"

KTÖS, ΠΕΟ, ÇAĞ-SEN, ΕΔΟΝ, ΒΕS, ΕΚΑ, ΕΛ-SEN, ΠΟΓΟ, ΡΕΤΟΛ-SEN, ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ, ΤΙΡ-ΙΣ, ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΡΕΥ-SEN, ΚΕΝΤΡΟ ΕΙΡΗΝΗΣ, ΚΙΝΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΚΙΒΡΙS'ta SOSYALİST GERÇEK, SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ, ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ, ΥΑΖΙΝ ΕΜΕΚÇİLERİ ΔΕΡΝΕĞİ, ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΝΩΜΕΝΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΩΝ, ΒΑΡΙŞ VE FEDERAL ÇÖZÜM İÇİN ΤΟΠΛΥMSAL VARLIK HAREKETİ, ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΙΡΗΝΗΣ, ΔΕΜΟΚΡΑΣİ ve İNSAN HAKLARI HAREKETİ, ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΚΥΠΡΟΥ, G.Ü.S.A.D, ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ, ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ, ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ, ΦΟΡΟΥΜ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ Ε/Κ - Τ/Κ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

tanıtılan komşu toplumu, bu ve benzeri etkinliklerle daha yakından tanıma olanağını bulmakta ve Kıbrıs Türk liderliğinin yalan-yanlış propagandalarının kofluğunu canlı olarak yaşayarak, boşa çıkarmaktadır. O nedenle, genelde bu tür buluşmalar her iki toplum için yararlı olmaktadır.

OXI ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΕΙΡΗΝΗ!

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ!

Εμείς, οι αντιπρόσωποι ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών οργανώσεων που υπογράφουν αυτή την κοινή διακήρυξη, έχουμε επίγνωση ότι η ειρήνη στην Κύπρο είναι αναγκαία όσο ποτέ. Γνωρίζουμε επίσης ότι η ειρήνη δεν επιτυγχάνεται με το να καθόμαστε και να την περιμένουμε. Γι' αυτό αποφασίσαμε με δικές μας πρωτοβουλίες και ενέργειες, να συνενώσουμε τις δυνάμεις μας για ένα κοινό αγώνα.

Γνωρίζουμε καλά την ιστορία των διακοινοτικών συγκρούσεων και των δεινών που προκάλεσαν οι ξένες δυνάμεις και οι ντόπιοι σοβινιστές.

Γνωρίζουμε επίσης ότι η κλιμάκωση της στρατιωτικής δραστηριότητας και η έξαρση του εθνικισμού, συνιστούν θανάσιμο κίνδυνο για νέες συγκρούσεις και πολέμους, για νέες αιματοχυσίες και δάκρυα για το λαό του νησιού μας.

Απευθύνουμε έκκληση στο λαό μας να παραμερίσει κάθε προκατάληψη και να συστρατευτεί στον αγώνα για την ειρήνη. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στις εθνικιστικές δυνάμεις να προκαλέσουν νέες καταστροφές στη χώρα μας. Σε αντίθετη περίπτωση, η ανασφάλεια και η ταλαιπωρία του λαού μας θα συνεχιστούν, το ίδιο και η μαζική μετανάστευση.

Απευθύνουμε έκκληση σ' όλους όσους είναι διατεθειμένοι να βοηθήσουν. Ενισχύστε τις προσπάθειες μας για εξάλειψη όλων των εμποδίων που καταστρατηγούν το δικαίωμα των Ελληνοκυπρίων και των Τουρκοκυπρίων να συναντιούνται ελεύθερα!

Μέσα από τις κοινές εκδηλώσεις που οργανώνουμε, θέλουμε για μια ακόμα φορά να υπογραμμίσουμε την ανάγκη για ειρήνη, την ανάγκη για λύση του Κυπριακού και την ανάγκη να οικοδομήσουμε μια κοινή πατρίδα.

Ας ενωθούμε όλοι στον αγώνα ενάντια στα τετελεσμένα, ενάντια στην στρατικοποίηση και τον πόλεμο.

Ας βροντοφωνάσουμε όλοι μαζί:

«OXI ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ! ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΕΙΡΗΝΗ! ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ!»

Βαšyazı

BARIŞ FESTİVALİ

29 Kasım 1997 tarihinde, Ledra Palace'da Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum kitle örgütlerinin, kendi inisiyatifleriyle düzenledikleri "Barış Festivali" yaklaşık Rum-Türk toplam 35000 kişinin katılımı

(devamı 2. sayfada)

ΕΚΙΜ ΔΕΥΡΙΜΙ'NİN KIBRIS İŞÇİ SİNFİNİN POLİTİK ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

(sayfa 9'da)

"Siyasal Eşitlik" ve Emperyalizmin Planları

H.Karlıdağ

Kıbrıs sorununun, adanın İngiliz sömürge yönetiminden kurtulup, Yunanistan'a bağlanması için Kıbrıslı Rumlar tarafından başlatılan mücadelenin, yön değiştirip Rum-

KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNDE SENDİKALARIN ACIL GÖREVLERİ -TASLAK ÖNERİLER-

Kıbrıs işçi sınıfının bugünkü mevcut şartlardaki çıkarlar Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve bütünlüğünü savunmaktan ve sağlamaktan geçer. Kıbrıs işçi sınıfının çıkarlarının savunulması Kıbrıs'ın ve Kıbrıs işçi sınıfının milli ve dini temellerde bölünmesine son vermektir.

1950'lerde, Kıbrıs işçi sınıfının milliyet temelinde bölünmesi önlenemedi. Kıbrıs'ın gerici güçler tarafından milli temellerde bölünmesinin önlenememesinin ardında yatan esas ve belirleyici etken de işte budur.

Kıbrıs'ın bütünlüğünün ve bağımsızlığının sağlanması, ancak ve ancak Kıbrıs'ın işçi sınıfı örgütlerinin milli temeldeki bölünmüşlüğüne son vermekten, bir tek Kıbrıs, bir tek işçi sınıfı ilkesi temelinde, milli temellerde örgütlenmeyi reddeden, Kıbrıs çapında birleşik örgütler yaratmaktan geçer.

Kıbrıs'taki tüm işçi sınıfı parti ve sendikalarını birleşik parti ve sendikalar kurmaya çağırıyoruz.

Kıbrıs'ta işçi sınıfının milli temeldeki bölünmüşlüğüne son!

Bu çerçevede, Kıbrıs'taki tüm işçi sendikalarını işçilerin iş koşullarının, iş kanunlarının ve ücretlerinin tüm Kıbrıs çapında eşitlenmesi için uğraş vermeye çağırıyoruz. Bu kampanya, Kıbrıslı Türk işçilere kıyasla daha

iyi konumlarda duran Kıbrıs'lı Rum işçilerin konumlarını zayıflatmak sonucuna yol açmamalıdır. Kıbrıslı Rum işçilerin konumu hiç de sanıldığı kadar iyi, hele hele mükemmel değildir. Yukarıda bahsi edilen kampanya Kıbrıslı Rum işçilerin durumlarını iyileştirme kampanyasını durdurarak değil, onların konumlarını iyileştirmek kampanyası ile birlikte yürütülmek zorundadır.

**Tüm Kıbrıs'ta eşit işe, eşit ücret!
Tüm Kıbrıs'ta aynı iş yasaları!
Tüm Kıbrıs'ta aynı iş koşulları!**

Ayrıca, işçi sendikaları ve partileri dışındaki tüm sendikaları, gençlik örgütlerini ve tüm demokratik, yurtsever örgütleri yukarıdaki tek Kıbrıs, tek örgüt prensibine uygun olarak hareket etmeye ve böylece şövenizme ve Kıbrıs'ın milli temellerde bölünmüşlüğüne darbe üstüne darbe vurmaya çağırıyoruz.

Bu meyanda, Londra'daki tüm Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk demokrat ve yurtsever örgütleri, bu milli bölünmüşlüğü son vermeye çağırıyoruz.

**KIBRISTA SOSYALİST GERÇEK-LONDRA
BÜROSU**

ÖĞRETMEN KOLEJİ ÖĞRENCİLERİNE ÇAĞRIMIZDIR

274 kişilik bir grup Atatürk Öğretmen Koleji öğrencisi, 10 minibüslük konvoy halinde, ara bölgedeki Erenköy'ü ziyaretini gerek televizyondan gerekse basından büyük yankılar ve övgülerle yansıttı.

Öğretmen adaylarının davul zurna eşliğinde karşılanışından tutunuz da onlara çikolata ikram edilmesine kadar her ayrıntı ballandırılı ballandırılı anlatıldı. Hele bayan öğretmen adaylarının silah kullanmaya yönelik erkeklerden daha fazla merak ve ilgi duymaları büyük bir övünç kaynağı haline geldi. Kadınların ikinci sınıf insan, eksik etek, saç uzun aklı kısa değerlendirildiği eline silah alınca unutuluyor demek ki.

Ülkemizdeki eğitim düzeyi sürekli düşer, yaşam koşulları taştan bile 'ah' gelecek kadar daha kötüye giderken; Ülkemizin taşı toprağı yağma edilir, üretimin / üreticilerin yaşam ipleri teker teker koparılırken; işsizlik, göç, bir yaşam tarzı haline gelir, Entegrasyon fikri benimsenilmeye çalışılırken; ilkokul öğrencileri bile gelecek kaygılarını tartışırken Atatürk Öğretmen Koleji adını hiçbir yerde duymadık. Değerli öğretmen adaylarımız'ın hiçbir

olaya tepkileri hissedilmedi. Geleceğin öğretmenleri toplumun en aydın kesimini yetiştirmesi gereken Atatürk Öğretmen Koleji, okul sınırları dışına hiçbir zaman bakıp da yolda yürüyen insanların duyuları ile yaşamı koklamadı.

Üniversiteler hak talepleri ile boykotlara, yürüyüşlere yönelirken Atatürk Öğretmen Koleji adına en küçük bir destek belirtisi bile gösterilmedi.

Bu gün ülkemize gerçek anlamı ile barışın gelmesi için sivil toplum örgütleri ve güçlerinin en yoğun çalışmaya yürüttüğü ve halkın kendi geleceğini belirlemekte söz sahibi olması gerektiği sloganlarının en yüksek coşku ile haykırıldığı: Türk ve Rum ortak festival-toplantı-dayanışma gösterilerinin örgütlendiği bir yakınlaşma ve çözüm üretimi dönemi yaşanırken Öğretmen Koleji öğrencileri Erenköy'ü ziyaret ediyor.

Öğretmen adayı kardeşlerimize çağrımızdır. Arkadaşlar, yapmış olduğunuz ziyaret hiç de sizlerin düşündüğü kadar zararsız bir gezi değil, barış çalışmalarının önüne konulmak istenen bir şövenizm gösterisidir. Sizlerin dersler çerçevesinde okul ile sınırlandırılmanızı sağlamış olan egemen güçlerin bir oyunu olan bu tip barışı engelleyici hareketlere katılmayınız. Hatta engel olunuz. Okulunuzda öğrenci inisiyatifini geliştirecek kendi bağımsız örgütlenmenizi yaratıp ülkemiz insanı ile olan ilişkilerinizi geliştiriniz. Öğretici-egitici sıfatınızı geleceğin, ilericiğin donanımı ile çevrenize yansıtınız. Gerici, şöven güçlerin sizleri kullanmasına, sindirmesine izin vermeyiniz. Gönülden inanıyoruz ki, etrafınızdaki zinciri kırmaya başladığınızda ülkemiz insanının kendi geleceğine daha büyük bir güçle sarılmasını öğretecek nice kitle önderi öğretmenler aranızdan yetiştirebilecektir.

Başyazı

(1. sayfadaki devam)

ile gerçekleşti.

Festivalin mesajı açıktı: "Barış istiyoruz", "Ortak vatanımızı istiyoruz". Bu mesajla, barışa susamış, bölünmüşlükten bezmiş halk kitleleri duyarsız kalamazdı, kalmadı.

Ancak, Kıbrıs'a barış sadece bu etkinliklerle gelemez. Sürdürülmekte olan sözde 'barış süreci'nde, Kıbrıs sorununu yaratan başta Anglo-Amerikan emperyalistleri, AB emperyalistleri, Türkiye ve Yunanistan burjuvazileri ve yerli burjuvazi, herkes, kendine göre çözüm -veya çözümsüzlük- önerileriyle ortaya çıkmaktadırlar. Sorundan en çok mağdur olan, canını, kanını, eşini, evladını, evini, barkını kaybeden Kıbrıs halkı ve onun istekleri ve iradesi bu sürecin tamamen dışında tutulmaktadır.

Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum kitle örgütlerinin barış için biraraya gelmeleri, halkın, emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının barış görüşmeleri adına ortaya koydukları sahtekârlıktan artık bıktığını, Kıbrıs halkının artık bu sürece iradesini ve ağırlığını koyma talebini yansıtmaktadır. Bu iradeyi ve talebi gerçekleştirmek kolay olmayacaktır. Ancak, ilk adım atılmıştır. Bundan sonra yapılacak olan kalıcı ortak bir örgütlenmenin sağlanması ve bunun siyasi bir güç haline dönüştürülmesidir. Anti-faşist, anti-emperyalist, barış yanlısı tüm-Kıbrıs halk katmanlarının katılacağı bir cephenin kurulmasıdır. Kıbrıs halkının tüm demokrat, ilerici, sosyalist, devrimci güçlerinin bu sürece katılması gerekmektedir. Hâlâ daha emperyalistlerden ve Denktaş-Kleridis'ten medet uman 'sol' kesimler bu gerçeği, Ledra Palace'daki gerçeği görmek zorundadırlar. Kıbrıs'a barış, emperyalistler ve onların yerli uşakları Ada'dan kovulduğu ve Kıbrıs halkının özgür iradesi gerçeğe dönüştüğü zaman gelecektir.

A Y I N İ N C İ L E R İ

- * "Derinya olaylarında direğe çıktı diye öldürülen Rum gencini kendisinin vurmadığını açıklayan Kenan Akın "Keşke orda olsaydım, vururdum" dedi.
"Başçavuş Cumhuriyeti'nin" Tarım ve Orman Bakanının bu ifadesi için söylenecek hiçbirşey yoktur.
- * "Sn Rauf Denktaş Oral Çelik'e tebrik telgrafı gönderdi." (Basından)
Faşist TC devleti'nin karanlık yüzünün tetikçilerinden faşist Oral Çelik'in düşününe tebrik telgrafı gönderen Denktaş'a ne denir? Acaba bu çakallara diyet borcunuz ne kadar Sn. Denktaş?
- * "Ümit utku yönetimindeki eski KTHY yönetimi ülkücülere ücretsiz bilet vererek uçurdu."
Hatırlanacağı üzere Faşist Utku, Topal'ın kumarhanelerine de iskontolu biletlerle yolcu taşıtmıştı. Yine Faşist Utku zarardaki KTHY'nin sırtından "yerli faşistleri" TC'ye ücretsiz taşıdı. "Vatan, millet Sakarya" diyen faşistlerin vatani milleti nasıl soydukları gün gibi ortadadır.
- * İskan Bakanlığı 3 Aralık 97 sabahı yakıldı. Bakan belki de meslek hayatının en hızlı çalışmasını yaparak, yangından birkaç saat sonra "Bütün evraklar yandı" dedi.
Adamızda sorunları çözme anlayışı hala Ortaçağ'dakinin aynı. "Çözemediğiniz sorunları VURUN, YIKIN yada YAKIN.

KIBRIS SORUNU'NUN ÇÖZÜMÜ LONDRA'DA TARTIŞILDI

KSG LONDRA-Kıbrıslı Rumlar ve Kıbrıslı Türkler Arasında Dostluk ve İşbirliği için Forum Kuzey Londra'da bulunan Cypriot Centre'de. "Kıbrıs Sorunu'nun Çözümünde Sendikaların Rolü" isimli kitle tartışması düzenlendi. Geniş kitlenin katıldığı toplantıda Londra'dan ve Kıbrıs'tan konuşmacılar Kıbrıs Sorunu'nun çözümü ile ilgili düşüncelerini sundular.

Forum adına açılış konuşması yapan Nikos Trimikliniotis, Kıbrıs'ın tüm yabancı ordulardan arınmış bağımsız var olabileceğini dile getirirken, Kıbrıs'ta sendikal örgütlenmelerin 1930'lardan beri var olduğunu ve Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk işçilerin tek sendikada beraber sendikal savaşım verdiklerini söyledi.

Sendikaların sadece ekonomik alanda değil, siyasi ve sosyal alanda da önemli rol aldıklarını belirten Trimikliniotis, Kıbrıs'ta sıradan insanların birarada çalışabileceklerine inandığını da dile getirdi.

Londra'dan konuşmacı olarak katılan Belediye Meclis Üyesi Hasan Vahip, sendikaların kısa tarihi konusunda düşüncelerini açıkladıktan sonra, sendikaların Kıbrıs'ta yeni gelişmelere ayak uydurması gerektiğini vurguladı. Sendikaların işçileri kapitalizmi yıkmak için eğitmeleri gerektiğini söyleyen Vahip bu bağlamda "sınıf farklılığını güçlendiren, intiyazları ve sefaleti teşvik eden sistemin yok edilmesi doğrultusunda çalışmalarını yoğunlaştırmak" gerektiğini belirtti.

Vahip, Kıbrıs'ta sendikaların kapitalizme karşı mücadelede yer almaya çağırırken, sendikaların Bağımsız Birleşik ve Demokratik bir Kıbrıs için Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'de yer almalarının da gerektiğini vurguladı. Bu bağlamda adada ciddi etnik ayrılık yaratan emperyalizmin her türlü müdahalelerine karşı savaşım vermeleri de gerektiğini, "Kıbrıs'ta sendikaların, her iki taraftaki sağcı kuruluşların sürekli artan milliyetçi ve şovenist propagandalarına karşı aktif mücadele" vermelerini söyledi.

Londra'da UNISON sendikasının, "Avrupa'da Irkçılığa Karşı Mücadele Yılı" için düzenlenen toplantısına davetli olan Çağ-Sen başkanı Erdiç Selasiye, Kuzey Kıbrıs'ta altı sendikanın 1996 sonlarından itibaren ilkeli birlik temelinde hareket etme kararı aldıklarını belirtti. Başlangıçta ekonomik olan taleplerin, daha sonra toplumsal sorunları da içermesi gerektiğini gören bu sendikalar, Kleridis-Denktaş görüşmelerinden önce, BM'lere ve Kıbrıslı Rum sendikalara barış talep eden bir mektup gönderdiklerini açıkladı. Bu inisiyatifle başlayan sendikalar arası ilişkilerin, 29 Kasım'da Ledra Palace'da festival düzenlemesi ile devam ettiğini belirten Selasiye, bu festivalin "ne BM ne ABD yardımı olmadan gerçekleştirileceğini" söyledi. Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk sendikaların birlikteliğinin ileride "yalnız Kıbrıs Sorununu değil, ayrıca tüm sendikal yardımlaşmayı da içeren" bir üst kuruluştaki birleşmesi için çalışma yapıldığı da dile getirildi. "Bu bağlamda, İngiltere ve yurt dışında kardeş örgütlerden basın ve yayınların da yardımcı olmaları ve bu çalışmalara destek istiyoruz" diyen

Selasiye, "Denktaş'ın Kongre istemine anti demokratik bir oluşum olduğundan ve her zamanki baskıcı ve kendi iradesini yansıtmasının bir uyumu olduğundan karşı çıkmıştır" dedi.

Gecenin son konuşmacısı Cemal Özyiğit, "önce yuvarlak masa olmadan konuştuğum için herkesten özür dilerim" sözleri ile konuşmasına başladı. KTÖS yönetim kurulu üyesi olarak daha fazla düşüncelerini açıklayacağını belirten Özyiğit, Kıbrıs

Solu'nun tarihi konusunda görüşlerini açıkladı. Kıbrıs'ta sendikalaşmanın daha Kıbrıs Komünist Partisi (KKK) dönemine rastladığını ve 1931 isyanında KKK'nin olaya sahip çıkmadığını ve bu isyanın papazların enosis mücadelesine dönüştüğünü belirtti.

Hasan Vahip'in sendikaların tarihi ile ilgili görüşlerine değinen Özyiğit, "sendikalar kurulurken işçilerin sınıf bilinci temelinde olmadığı" ve "ekonomik amaçlarla kurulduğunu", bunun daha sonra teorisyenler tarafından görüldüğü ve siyasi bir parti ile ortak mücadele doğrultusunda Paris Komünü'nde ve SSCB'de savaşım verdiğini söyledi. "İşçi sınıfı bu siyasi mücadeleyi yalnızca sendika temelinde veremez" sözleri ile konuşmasına devam eden Özyiğit, SSCB'nin çöküşünden dersler çıkarmak gerektiğini de vurguladı. Kıbrıs'ta işçiler arasında etnik temelde ayrılmalara yol açan bir dizi örnekler verdikten sonra, AKEL'in ENOSIS'e verdiği destek ile CTP'nin hükümete gelme politikasını eleştirdi. Sendikaların Kıbrıs'ta dersler çıkararak emperyalizmi deşifre etmek için çalışmalar yürüttüğünü söyledi. Sendikaların çalışmalarını anlatan Özyiğit konuşmasını özetle şöyle bitirdi. "Amacımız çalışanların haklarını korumak ve geliştirmek... Kıbrıs Sorununa bir an önce çözüm bulmak".

Toplantıya katılan dinleyiciler, Kıbrıs'ta milliyetçi eğitime karşı önem alınmasını ve solun sağın saldırılarına karşı birlikte hareket etmesi gerektiğini vurguladılar.

KSG Londra bürosu, "Kıbrıs Sorununun Çözümünde Sendikaların Acil Görevleri-Taslak Öneriler-" başlığında, tüm Kıbrıslı yurtsever ve demokratları "Tüm Kıbrıs'ta eşit işe eşit ücret, Tüm Kıbrıs'ta aynı iş yasaları, Tüm Kıbrıs'ta aynı iş koşulları" temelinde kampanya başlatmaya ve milli bölünmüşlüğe son vermeye çağırdı.

KSG'nin Londra Kampanyası Devam Ediyor

KSG- Londra-Londra'da Kıbrıs Sorunu ile ilgili görüşlerini yaymayı ve çeşitli devrimci, yurtsever ve demokrat kuruluşları bu hedef doğrultusunda harekete geçirmeyi amaçlayan KSG Londra Bürosu, geçtiğimiz ay Londra Gençlik Evi'nde ve Yüz Çiçek Derneği'nde Kıbrıs Sorunu konulu seminerler verdi. Kıbrıs'ın emperyalistler tarafından batmayan bir uçak gemisi olarak görüldüğü ve bu doğrultuda Kıbrıs işçi ve emekçilerinin kanına nasıl girildiği, bundan kurtuluşun ancak Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti ile olabileceği kitlelere açıklandı. Türkiye'deki Cumartesi Annelerinin Londra'daki eylemlerine destek veren KSG Londra Bürosu, Londra'daki Bir Dakika Karanlık kampanyasına da katıldı.

KIBRIS'TAN KISA KISA

"ŞÜKRAN ANAVATANA" YOLSUZLUKDA ENTEGRASYONU DA ÖĞRENDİK

Susurluk kazası ile ortaya çıkan SİYASETÇİ-BÜROKRAT-MAFYA ilişkilerinin KKTC uzantılarını araştırmak için adaya gelen CHP milletvekili FIKRI SAĞLAR, SUSURLUK'un Kıbrıs'taki ayaklarından birisinin kara para aklamada ünlü, sayıları 18'i bulan kumarhanelerimiz ile mantar misali her gün bir yenisi açılan bankalarımız olduğunu belirtti. SUSURLUK-KKTC ilişkisinin bir diğer ayağının ise KUTLU ADALI cinayeti olduğunu açıkladı.

Halkımıza kumarhanelerin turist çekmek amacı ile açıldığını, bankaların ise değerli işadamlarının yine çok değerli yatırımları olduğunu açıklayanların bu çete ile ilişkisine yönelik hiçbir açıklama yapmamış olan Sayın milletvekiline çalışmalarında başarılar dileriz.

Ne var ki 1974 sonrası Anavatanımızdan her türlü bulaşıcı hastalık, yalan dolan, hırsızlık, dolandırıcılık çözümsüzlük ekonomik bunalım vb ithal etmiş olan büyüklerimiz tabii ki bu konudaki tavrı da benimsemeyi son derece rahat becereceklerdir. Bilindiği gibi TC'de şu anda SUSURLUK olayı ile ilgili yargılananların hepsi de tahliye edilerek yeni icraatlarına kanat açtılar. Meclisteki dokunulmazlık tartışması ise tam bir keşmekeş. DEP milletvekillerini birbiri ardına tutuklamaya gelince dokunulmazlık tartışılmazken şimdi uzadıkça uzuyor. Eh... SUSURLUK gibi kazaların kimin başına ne zaman geleceği belli

olmaz. Her şey sırayla.

KİMİN DÜĞÜNÜNE KİM DAVETLİYDİ ?

Milliyet gazetesinde yer alan bir habere göre SUSURLUK olayına adı karışan ORAL ÇELİK'in düşününe KKTC Cumhurbaşkanı Sn. Rauf Denktaş da bir kutlama mesajı göndermiş.

Ülkücülerin boy gösterisine dönüşen ORAL ÇELİK'in düşününe birçok tanınmış sima katılmıştı.

Bilindiği gibi ORAL ÇELİK'in ABDİ İPEKÇİ'nin öldürülmesinde ve Papa'ya düzenlenen süikaste de adı geçmişti.

NARENCİYEDE YIKIM

Hükümet, 97 yılı narenciye fiyatlarını açıkladı. Greyfruit alım fiyatının ton başına 9 milyon TL (40 dolar) olarak açıklanması üreticilerin büyük tepkilerine neden oldu.

Geçmiş yıllara bakacak olursak ton başına 93 yılında 127, 94'te 140 dolar iken bu yıl ton başına ödenecek miktar enflasyon artışlarının yanında çok komik bir rakamdır.

Narenciye üreticisinin giderleri enflasyonun da ötesinde yükselirken hükümetin verdiği fiyat tam tersi oranda, üreticinin giderini bile karşılamayan bir miktara, yarıyarıya indi.

ÖZELLEŞTİRME FURYASI HIZLA DEVAM EDİYOR...

İstanbul Havayolları, Salamis Bay Hotel ile ilgili sözleşmeyi personelin tamamen işten çıkarılması koşulu ile imzalayacaklarını belirtiyorlar.

Bu sözleşme imzalandığı takdirde ortada kalacak olan 130 işçi ve ailesi mağdur duruma düşecek. Anayasada ve yasalarda geçen "Devlet Çalışanı Korur" maddesinin ne zaman yürürlüğe geçeceğini merakla bekliyoruz.

SAVAŞ DEĞİL, BARIŞ İÇİNDE ORTAK BİRÜLKE İSTİYORUZ

(baştarafı 1. sayfada)

GEÇMİŞTEKİ TEMASLAR

1958'de Türk-Rum çatışmalarının emperyalizm ve yerli işbirlikçileri eliyle kışkırtılması ardından, birleşik Kıbrıs sendikal hareketinin TMT terörü sonucu, etnik kökene göre, Rum ve Türk olarak kesin bir şekilde ayrılması sonrasında, Kıbrıslı Rum ve Türk ilericilerin ilk defa 1989 yılı içinde bir araya gelerek, "Bağımsız ve Federal Kıbrıs için Temas Grubu"nu oluşturdukları anımsanacaktır. Ancak bu-iki toplumlu ilk siyasal, kültürel ve sosyal çalışmalar, bir süre sonra ayrılıkçı Kıbrıs Türk liderliğinin yasaklarına maruz kalarak engellenmişti.

Aradan geçen 10 yıla yakın süre içinde, çeşitli meslek grupları, siyasal partiler ve sendikalar, gerek yabancı büyükelçiliklerin aracılığı ile, gerekse kendi girişimleriyle Rum ve Türk toplumları arasındaki temasları yürütmüşlerdir. Burada özellikle ABD'nin Lefkoşa Büyükelçiliği ve ona bağlı Fulbright Komisyonunun finansmanı ile düzenlenen "Conflict Resolution" (Uyuşmazlıkların Çözümü) gruplarının çalışmaları dikkat çekmektedir. Gelecekte adımıza kabul ettirilecek olan "Amerikan barışı" için önkoşulları hazırlamaya yönelik olan bu grupların, gerek Rum, gerekse Türk kesimlerinde yoğun bir şekilde eleştirildikleri de bilinmektedir. İçine kapalı ve kamuoyuna bilgi verilmeden yapılan tartışma toplantılarının geçtiğimiz dört-beş yılda bir arpa boyu yol alamadığı, yine katılan kişiler tarafından belirtilmekte, hatta Kıbrıs Türk kesiminden bazıları kendilerinin "kobay" olarak kullanıldıklarından şikayet etmelerine karşın, bu yemekli-gezmeli toplantılardan da geri duramamaktadırlar!

Her iki toplumdaki, resmi ideolojilere bağlı kişileri Conflict Resolution gibi "Amerikan yöntemleri" ile yakınlaştırma çalışmalarında, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin Kıbrıs sorunundaki rolü üzerine herhangi bir düşünce serdedilememektedir. Öngörülen işbirliği projelerinin çoğu da, iki devletli bir çözümün önkoşullarını sağlamaya yöneliktir.

Ne yazık ki ilk hedefimiz, ada ve halk olarak bölünmüşlüğüne son vermek olmasına ve bütün iki-toplumlu temaslara karşın, henüz ortak bir siyasal çalışmaya gidilememiştir. İşte bu bağlamda, son aylarda yapılan her iki toplumdaki solcu örgütlerin temasları, önem kazanmakta ve üzerinde durmak gerekmektedir.

KIBRIS SENDİKAL HAREKETİ'NİN BİLDİRİSİ

Yine anımsanacaktır, ilk defa 1 Eylül 1997 tarihinde, Dünya Barış Günü nedeniyle yine Ledra Palas Oteli'nde toplanan 7 Kıbrıslı Türk (Türk-Sen, Dev-İş, KTAMS, Koop-Sen, KTÖS, KTOEÖS ve BES) ve 9 Kıbrıslı Rum (SEK, PEO, PASYDY, ETYK, POED, OELMEK, OLTEK, DEOK ve POAS) sendikalarının AB'nin girişimiyle oluşturdukları "Kıbrıs Sendikal Hareketi", ortak bir deklarasyon yayımlamış ve Kıbrıs'taki barış sürecine köstek olmak isteyenlere karşı sendikalar olarak güçlerini birleştirdiklerini duyurmuşlardır.

51 İLERİCİ KURULUŞUN BİLDİRİSİ

Kıbrıslı Türk ve Rum sendikal örgütlere paralel olarak, 19 Kıbrıslı Rum ve 39 Kıbrıslı Türk solcu kurum ve kuruluş da bir araya gelip, "Barış için Ortak Deklerasyon" başlıklı

bir bildiri yayımlamak için ön çalışmalar yapmışlardır. Ama ilginçtir, aynı gün bu amaçla Türk kesiminden gelen örgütlerden bazıları, son anda "ben oynamam" diyerek, mızıkçılık çıkarıp ve bildiriye imza atmaktan geri durmuşlardır! (Katılan örgütlerin adları ve "Barış için Ortak Deklerasyon" için Bak. Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Eylül 1997, Sayı:20, s.11)

Rum kesiminden gelen barışçı örgütler arasında Rum ve Türk Kıbrıslıların ortaklaşa oluşturdukları İhsan Ali Vakfı'nın adını gören bir zamanların yeşillenmiş "ılımlı sol"cuları, kırmızı renk görmüş boğalar gibi öfkelenip imzalarını geri çekmişlerdi. Böylece ortak deklarasyon, 58 yerine 51 Kıbrıslı barışsever örgütün imzasını taşıdı.

Kıbrıslıların adada barış için iş ve güçbirliği yapmasından son anda kaçan 7 "solcu" örgütümüzün adlarını hatırlatmakta yarar var: CTP, KTAMS, Dev-İş, KTOEÖS, Barış Derneği, Vet-Sen ve Naci Talat Vakfı.

32 İLERİCİ KURULUŞUN BARIŞ ŞENLİĞİ

Yukarıda sözü edilen ve 1 Eylül Barış Bildirisini yayımlayan kuruluşların girişimi ile, 29 Kasım 1997 günü yine Ledra Palas Oteli'nin bahçesinde ve BM denetiminde düzenlenen "Barış Festivali"ne ise, Rum kesiminden sadece bir fire ile (İhsan Ali Vakfı) aynı 19 solcu örgüt katılırken, Türk kesiminden bu kez sadece 13 örgüt katıldı. Bu etkinliğe katılmamayı siyasal tercih olarak seçen 19 örgütten, YKP dışındaki büyük çoğunluğu, yine CTP eğilimli olup, adları şunlardır: Tarım-Sen, K.T.Tabipler Birliği, Güç-Sen, KTMMOB, Has-Der, Tel-Sen, GASAD, Barış ve Federal Çözüm için Kadın Hareketi, Yön-Sen, Emek-İş, Genel-İş, ÜTK, Basın-Sen, Kutlu Adalı Vakfı, Yeşil Barış Hareketi, Yurtsever Kadınlar Birliği, Serbest Çalışan Hekimler Birliği, Gençlik Merkezi.

Görüldüğü gibi, Kıbrıslı Rum ve Türk barış güçlerinin iş ve güç birliğinin sürdürülmesi önünde bazı zorluklar bulunmaktadır. Kıbrıs Rum kesiminden gelen solcu kurum ve kuruluşlar, AKEL ve yan örgütleri, AKEL dışı sol gruplar ve bağımsız ilerici kuruluşlardan oluşurken, Kıbrıs Türk kesiminden gelen solcu kuruluşlar, daha çok kendi bağımsız görüşlerini savunan ve herhangi bir siyasal partinin güdümünde olmayan ilerici örgüt ve gruplardan oluşmaktadır.

Siyasal partiler ise, oy kaygusu veya başka nedenlerle "Rumcu" veya "Türkçü" olarak damgalanmak istememekte, ama propaganda amaçlı olarak Parti Genel Başkanları düzeyinde bu tür etkinliklerde boy gösterebilmektedirler.

Oysa ki Kıbrıs'ın her iki kesiminde barış yanlısı güçler, toplumlararası barış ve temastan yanadırlar. Siyasal partiler ise, küçük, ama etkin olan şoven bir azınlıktan çekindikleri için, halkın duygularına tercüman olmak ve onları bu doğrultuda örgütlemek yerine, geride durmayı yeğlemektedirler.

Kıbrıs'ta barış ve demokrasiden yana olan güçler, bir an önce ikircikli davranmaktan kaçınmalı, adamızın bağımsızlığı, egemenliği ve toprak bütünlüğünü yeniden sağlamak ve emperyalist güçleri adamızdan kovmak için bir araya gelmelidirler.

Siyasal planda anti-emperyalist demokrasi cephesinin kurulmasında, ilerici kurum ve kuruluşlara ciddi ve önemli görevler düşmektedir. Bağımsız, ilerici kuruluşlar, tutarlı ve yılmaz çabaları ile siyasal partilere bu konuda örnek olmalıdırlar. İş ve güç birliğinden kaçanlar, sürekli olarak tenkit ve teşhir edilmelidir.

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK ve SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ'nin BARIŞ FESTİVALİNDE DAĞITMIŞ OLDUĞU BİLDİRİ

YETER, demedi mi kimse... ?

YETER artık, başkaları adına ve başka güçlerin çıkarı için, belirlenmeye.

YETER, dememiş miydi kimse... ?

YETER artık, öksüz kalmaya, dul kalmaya ve birkaç cofcoflu lafa kanıp komşusunun, arkadaşının kanını dökmeye.

YETER demiyor mu kimse... ?

YETER artık bölünmüşlüğe, ayrılığa, barış için görüşüyoruz/görüşdürüyoruz aldatmacasına, çocuklara bile, düşmanlığı sevgisizliği aşılama, tehdit edilmeye, korku ile kardeş-kardeş ile düşman gibi yaşamaya.

Dostlar, Emperyalist dış güçler ve onların yerli uzantıları olan milliyetçi, şovenist ve gerici güçler tarafından yaratılmış olan, "Kıbrıs Sorunu", hiçbir zaman, ABD, İngiltere, AB, Türkiye, Yunanistan ve yerli burjuvazi tarafından çözümlenemez.

Sorunun yaratıcıları olan bu güç ve çevreler farklı çıkar beklentileri ile gerçekleştirdikleri hemen her girişimi savaş tehditleri ile noktalarak, gerçekleştirecekleri -sözde- çözümü ertelemekten başka bir yol bulamamaktadırlar. 1950'lerden bu yana devam eden görüşmelerin son geldiği ve gelebileceği nokta, varolan statükonun devamıdır. Yani, "Barış yaptık...Anlaştık" diyerek yaşamamızda hiçbir değişiklik yaratmayacak olan, bir takım imzalar atmaktır.

Son dönemlerde, bir çözüm olarak tartışılan Avrupa Birliği(AB) ise, zaten emperyalist güçlerin oluşturduğu bir güç olması nedeniyle, sorunu çözmekten uzaktır. Yaşamaya gerek kalmadan, kendi bünyesindeki, Kuzey İrlanda ve Bask sorunlarını çözemeyişini anımsayarak, belli bir sonuca varabiliriz.

İşte bu gün, Kıbrıslı Rum ve Türk demokratik örgütler, tamamen kendi inisiyatifleri ile düzenledikleri BARIŞ FESTİVALİ ile haykırıyorlar:

-Her türlü kısır döngüye, aldatmacaya, savaş tehditlerine ve bölünmüşlüğe YETER ARTIK...

-Kıbrıs'a barış, Kıbrıs halkının (Türk ve Rum) ortak iradesi ile gelebilir.

-Kıbrıs halkı kendi adına konuşabilecek, kendi karar ve düşüncelerini aktarabilecek, kendi adına neyin iyi neyin kötü olduğu bilincine varabilecek konumdadır.

-Rum ve Türk halk katmanlarının bir araya gelerek ortak bir örgütlenme yaratıp kendi çıkarları adına barışı ve ortak ülkeyi savunmalarının zamanı gelmiştir.

P.W.BOTHA İŞLEDİĞİ İNSANLIK SUÇLARINI REDDEDİYOR

G.Afrika'da apartheid (ırkçılık) döneminin sona ermesinden sonra bu dönemde işlenen insanlık suçlarını soruşturmak için "Gerçek ve Uzlaşma Komisyonu" kurulmuştu. Tamamen gönüllü başvurulara ve itiraflara dayanan işlemleri yürüten komisyon, eski G.Afrika diktatörü P.W.Botha'yı da ifade vermeye davet etti. Ancak Botha, komisyona ifade vermeyi reddetti. Irkçı Repport gazetesine verdiği demeçte, Botha, "Ben af istemiyorum kimseye adam öldürmek için yetki vermedim ve Marksist devrimci saldırıya karşı mücadele verdiğim için özür dilemiyorum. İsterseniz beni yargılayıp cezalandırın,

ama kendi isteğimle komisyon önüne çıkmayacağım" dedi. Botha'nın bu tavrı ve daha önce komisyona itirafta bulunup serbest bırakılan, hatta devlet görevlerine devam eden insanlık suçu işlemiş devlet görevlilerinin durumu, kaklı olarak halk arasında tepki yaratıyor. Komisyona bugüne dek başvuru yapan ve itiraf ifadeleri verenler alt ve orta düzey devlet görevlilerinden oluşuyor. Botha ve diğer üst düzey yetkilileri astlarının verdiği itiraflarında yer alan suçlamaları reddetmiş ve insan hakları ilkelerinden haberli olmadığını söylemişlerdi.

TÜRKİYE'DE DEVRİMCİ BASINA SALDIRILAR SÜRÜYOR

Türkiye'de sansürcü, baskıcı devlet anlayışı devrimci basın üzerindeki saldırganlığını sürdürüyor. Gazete sorumlularını tutuklamalar, gazeteleri dağıtımdan zorla alıkomalar, gazete bürolarını yakmalar.

Kurtuluş gazetesi yazışları müdürü Ayten Öztürk suç işlediği gerekçesiyle tutuklanarak mahkemeye çıkarıldı. Yargılama sürecinde tutukluluk hali devam ediyor.

Aylardır Emek ve Gündem gazetelerinin Kürt illerine ulaşımını engelleyen devlet güçleri bu saldırganlıklarını sürdürüyorlar. Hukuk dışı bu engellemelere rağmen Emek Ükede Gündem gazeteleri direnişlerini, protestolarını sürdürüyorlar.

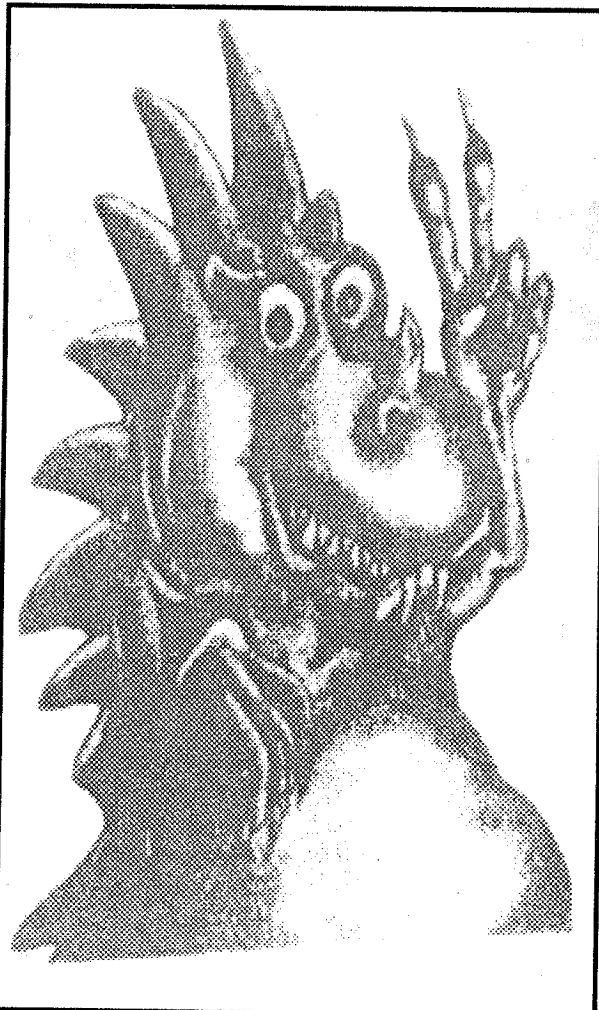
Tavir Dergisi'nin Adana bürosu bir yılda ikinci kez yakıldı. Devlet güçlerince yakılan, tahrip edilen büro çalışanları olayı protesto ederek, yılmayacaklarını açıkladılar.

Özgür Halk Dergisi'nin Ankara bürosu "yasak yayın bulundurmamak" bahanesi ile polisler tarafından basıldı. Büroda çeşitli yayınlara el kondu. Yasal dergileri "yasak yayın" diye toplayan polisler çalışanlara gözdağı vermek istediler.

Görüldüğü gibi gün geçmiyor ki devrimci basına saldırı olmasın. Fakat devrimci mücadele kararlı, bedel ödenen bir mücadeledir. Bu baskılar devrimci hareketi yıldıramayacak.

KSG olarak Türkiye devrimci basınına yapılan saldırıları protesto ediyor ve devrimci basınla dayanışmamızı duyururuz.

TÜRKİYE ENFLASYONDA İKİNCİ

Dünyada en yüksek enflasyona sahip ülkeler sıralamasında Türkiye Sudan'dan sonra ikinci sırada yer aldı. Gelişmekte olan ülkeler arasında parası ABD doları karşısında en çok değer yitiren ülkeler arasında Türkiye birinci sırada bulunuyor. Türkiye'de enflasyon %90'larda seyrederken TL dolar karşısında %53 değer yitirdi. TC devletinin GD'da sürdürdüğü kirli savaş ve TC burjuvazisinin tatmin olmayan açgözlülüğünün sonucu olan fiyat enflasyonundan kaynaklanan TL'nin yüksek enflasyonunun tüm yükü işçi memur, çiftçi ve küçük esnafın omuzlarına yıkılmıştır. %90 enflasyon, TC devletinin sabit gelirli halkın cebinden kazancının %90'ını çalması anlamına gelmektedir.

Enflasyonun baskı altındaki TL'nin ülkemiz Kuzey Kıbrıs'ta da kullanılmasından dolayı halkımız korkunç bir sömürüye maruz kalmaktadır. K.Kıbrıs'ta enflasyon her zaman TC'den daha yüksek seyretmektedir. Çünkü sömürü TC burjuvazisiyle sınırlı kalmamakta, yerli burjuvazi de kendi payını almak için fiyatları tırmandırmakta ve böylece halkımızın üzerindeki sömürü katmerleşmektedir.

KISA - KISA

BURJUVA EKONOMİSTLER VE BİLİM

James Buchan adlı bir burjuva ekonomist, Marks'ın siyasi ekonomiyi fiziğin tutarlılık ve kesinliğine sahip bir sosyal bilim olarak ele almasını çok aptalca buluyormuş. Siyasi ekonomi bir bilim değil bir ideolojiymiş bayımıza göre. (bakınız: **Observer**, 19 ekim 1997 sayfa 26)

Güzel, çok güzel... Burjuvazi böylesi aptallara dayanarak ekonomisini yürütmeye kalkarsa iyice ve daha da hızlı bir şekilde batacaktır. James Buchan ve "yoldaşlarına" bolca şanslar ve başarılar.

İSVİÇRE BUNALIMI EMEKÇİLERE ÖDETİYOR

İsviçre hükümeti kamu açıklarını kapatmak için "tarafsız paketi" adı altında bir dizi tedbirler aldı. Ücretlerin düşürülmesi, eğitim harcamalarından kısıntıya gidileceğinin açıklanması emekçileri sokağa döktü. 15 bin emekçi Cenevre'de büyük bir gösteri yaptı. Bern'de de 2 bin işçi hükümetin politikalarını protesto etti.

Çeşitli kantonlarda ayrı ayrı uygulanan "tasarruf paketleri" özellikle eğitim alanında büyük tepkilere yol açtı. Hükümetin 20 Ocak'ta yürürlüğe sokmayı planladığı karara göre 30 milyon Frank tasarruf edilmesi için 45 öğretmenin işten atılması, sınıfların birleştirilmesi kararları öğrenci velileri derneği ve Eğitimciler Sendikasının şiddetli tepkisine yol açtı.

Avrupanın "en müreffeh" ülkesi olan İsviçre'nin bu saldırı paketi, kapitalizmin gerçek yüzünü göstermesi bakımından ibret vericidir.

İSKANDINAV TEKELLERİ DİKTATÖRLÜKLERLE ELELE

Dünya emperyalist tekelleri 3. dünya ülkelerindeki yatırım ve sömürü alanlarını takip etmek için İsveç'te Norwatch isimli bir örgüt kuruldu. Kısa zamanda büyüyen bir örgüt 20 bin üyeye ulaştı.

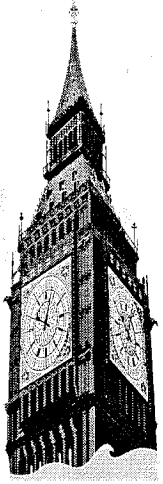
Norwatch isimli örgütün araştırma raporlarına göre İskandinav tekelleri kar ve sömürü uğruna dünyanın birçok ülkesinde diktatörlüklerle işbirliği yapıyor.

Ekvator'da Norveç'li bir şirket'in faaliyetlerinin boyutu açıklanınca şirket faaliyetlerini durdurmak zorunda kaldı. Norwatch'ın son raporunda ise bir İsveç-Norveç tekelinin 8 Afrika ülkesinde yarattığı tahribat "Cellatları Destekliyorlar" başlığı altında yayınlandı. Düşük ücret, kötü çalışma koşulları, çevre tahribatı yaşanırken tekeller gerici diktatörlerle işbirlikçiliklerini sürdürüyorlar.

"Demokrasinin beşiği" diye övülen sosyal demokratların kabesi İskandinav ülkelerinin gerçek yüzünü sergileyen Norwatch örgütü daha çok can yakacağı benziyor.

TC'de olduğu gibi yüksek enflasyon başta işçiler olmak üzere memur çiftçi ve küçük esnafı her geçen gün biraz daha fakirleştirmekte, üretimi biraz daha geriletmektedir. Ülkemizde tüm sektörlerde üretime yönelik yatırımlar hemen hemen durmuştur.

Bu sömürüden kurtulmanın tek yolu TC sömürgecilerinden ve kapitalizmi temel yasalarını bile uygulamaktan aciz yerli uşakları olan burjuvaziden kurtulmaktan geçer.

LONDRA MEKTUBU

KSG-LONDRA

KEŞMİR - KIBRIS
VE
İNGİLİZ İŞÇİ PARTİSİ

İngiliz Kraliçesi Hindisatan'ı ziyaret ederken bir sürü problem çıktı. Nedenlerden birisi de İngiltere'nin Kaşmir konusunda ahkam kesmesi. Hani derler ya, alışmış kudurmuştan beterdir. İngiliz emperyalistleri de alışmış. Başka ülkelerin iç işlerine karışmadan edemezler. Başka ülkelerin iç işlerine karışmasalar yok olurlar. Emperyalistlik onu gerektirir ne de olsa.

Bu meyanda, eskiden İngiltere İşçi Partisinde gölge dış işleri bakanlığı olan Gerald Kaufman, bugünkü gerçek Dış İşleri bakanı ve yoldaşı olan Robin Cook'un Hindistan ve Pakistan'ın iç işlerine karışmasına arka çıkan bir makale yazmış. Özürü kabahatinden büyük derler ya, işte öyle bir makale.

İngiltere Hindistan'dan çekilirken meğersem İngiltere İşçi Partisi iktidardaymış. Hani hatırlarsanız Hindistan'ı Müslüman - Hindu diye bölüp on milyonlarca insanın katline ve göçüne sebep olmuşlardı.

İşte o işleri hazırlayan ve uygulayan onların partisi imiş. Kaşmir'in de Hindistan ve Pakistan arasında sorun olarak ortaya çıkması o dönemin ürünüymüş. Problemi kendileri üretmiş, çözümüne de katkıda bulunmak isterlermiş.

Burjuva siyasetçilerin tümü de böylesine rezilleşmiş bir durumda.

İngiltere İşçi Partisinin kaçınılmaz olarak emperyalist bir parti olduğu, elinin sömürgelerin halklarının kanıyla boyanmış olduğu burjuvaziye ruhi ve siyasi köleliği meslek haline getirmemiş herkesin bilgisi dahilindedir.

Bizim CTP işte bu partiyle iyi geçinme, dost, yoldaş olma çabası içindedir. Bizim Talat efendi bu emperyalist partinin emperyalist yöneticileriyle karşılaştığında hayatından o kadar memnundur ki bilemezsiniz. Eroğlu ve Denkaşlar Muhafazakarlar Partisiyle bizim Talat da İşçi Partisiyle kucak kucagaştır. Bizim AKEL de İşçi partisiyle kucak kucagaştır.

Ne diyelim, "bana dostunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim" demişler.

Kaldı ki Robin Cook tüm bizim siyasetçilerin, sağısından solcusuna tümünün gözlerinin içine baka baka Kıbrıs topraklarının yüzde beşinden fazlasını İngiliz toprağı ilan ediyor. Orlara ve bizim Kıbrıs'a ordu yerleştirmemize karışamazsınız diyor. Ve bunların yedi göbek sülalesi onun karşısında eğilip bükülüyorlar. Onun dostluğunu elde etmek için her halü yiyorlar.

Ayıp diye birşey vardır baylar. Rum Türk diye diye, veya Sağcı Solcu ayaklarında birbirinizi yemek için İngilizlerin, muhafazakar veya işçi, emperyalist partilerine yamanmaktan bir türlü kurtulamadınız. Siz kurtulamazsınız da.

Kıbrıs'ta İngiliz emperyalizmine son vermek için de tek yol anti emperyalist cephe hükümetini kurmaktır.

POLİTEKNİK DİRENİŞİ 24. YILINDA YAŞIYOR

1967 Yılında USD desteğiyle gerçekleştirilen darbenin ardından kurulan Albaylar Cuntası halk üzerinde yıllar süren yoğun bir baskı ve terör uygulamıştı. Cuntanın bu terör politikasına karşı özellikle gençlik tarafından her yıl giderek güçlenen bir mücadele cephesi açılmıştı. Tüm baskılara rağmen özerk ve demokratik üniversite talepleri ve ABD ve NATO karşıtı sloganlarıyla öğrenci gençlik örgütlenmesini ve mücadelesini sürdürdü.

Kasım 1973'te üniversite öğrencileri direnişe geçer. Direniş polis saldırıları ve çatışmalarla karşılaşır. 15 Kasım'da Atine Politeknik'te toplanan öğrenciler barikatlar kurarak, kendi yaptıkları radyo aracılığıyla halkı kendilerine katılmaya ve cuntaya karşı mücadeleye çağırırlar. 17 Kasım'da okula ateş açılır. bunu öğrenen halk okula doğru yürüyüşe geçer. Polis yürüyüşü önlemek için ateş açar. 3 kişi ölür. Aynı zamanda askeri güçler tanklarla okulu kuşatıp ateş açarlar. 18 Kasım'da da devam eden çatışma sonucunda tanklar okula girer. 36 öğrenci öldürülür yüzlercesi yaralanır.

İşte, Yunan halkının ve öğrenci gençliğin cuntaya, faşizme ve emperyalizme karşı 24 yıl önce vermiş olduğu mücadele bu yıl da 15-17 Kasım tarihleri arasında işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin katıldığı ve faşizmin

ve emperyalizmin lanetlendiği etkinliklerle kutlandı. Atina ve Selanik gibi büyük kentlerde başlayan etkinlikler, ABD elçilik ve konsolosluklarına doğru yapılan yürüyüşler ve gösterilerle sona erdirildi.

Etkinliklerde, katledilen 36 gencin anısına dikilen anıt ve Politeknik yüzbinlerce halk kitlesi ve sendikalar, demokratik kitle örgütleri tarafından ziyaret edilerek buralara çelenk ve çiçekler bırakıldı. Çelenk bırakmaya gelen başbakan Simitis, eğitim bakanı Arsenis, İşçi Sendikaları Konfederasyonunun başkanı, sloganlarla protesto edildi. PASOK partisinin gençlik örgütü üyeleri politeknikten dışarı atıldı.

Hükümet Politeknik etkinliklerini resmi törenlere çevirme gayreti içinde olurken, medya da halkı "terör" edebiyatıyla korkutmaya çalıştı.

Etkinlikler boyunca 15 bin polis görev yaptı. Son günkü yürüyüşe 35 binin üzerinde halk kitlesi katıldı. Yürüyüş 3 saat kadar sürmüş "Halkların katili Amerika", "Emperyalist savaşa hayır", AB ve NATO'dan çıkılsın", "Türk ve Yunan halkları kardeşler, düşman emperyalizmdeir", "Yeni politeknikler için mücadele" şeklinde sloganlar atıldı.

Cezayir'deki Katliamlarda Devletin Rolü

Burjuva basınında dinci teröristlerin Cezayir'deki katliamları ballandıra ballandıra anlatılmaktadır. Tüm suç dinci teröristlerde. Faşist devlet ve faşist ordu ise "kurtarıcı" rolünde. Bu film her akşam televizyonda gösterilerek TC ordusunun nasıl "koruyucu" olduğunu vurgulamaktadır. "Refahın önünü ordu kesti". Bu propaganda devletin kirli yüzünü, kanlı ellerini gizlemeye yetmemektedir.

Nitekim Cezayirli iki eski polis bir subay İngiltere'ye iltica ederek devletin işlediği insanlık suçlarını itiraf etti. Bu itirafçılar Cezayir devletinin mahkûmları asitli bezle

boğduğunu, direnenleri vahşice öldürdüklerini, köyleri basıp yakıp yıktıklarını anlattılar.

Bu film Türkiye'dekine ne kadar da benziyor. "Kurtarıcı devlet güçleri" katliamların, yakıp yıkmaların aslında baş sorumluları.

"Uygur Batı" ise "protestolarla" olayı geçiştirip bu faşist yönetimlerle el altından işbirliği yapıyorlar. Çare ezilen halkların faşist diktatörlüklere karşı işbirliğidir. Faşizmin bir versiyonu olan dinci terör, faşist devletin diğer koludur.

BOLŞEVİZMİN STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİĞİ

2- Taktik Önderlik

22. sayıdan
devam

A) Taktik Önderlik Üzerine Stalin Yoldaş

Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır; onun görevlerine ve gereklerine tabidir. Taktik önderliğin görevi, proletaryanın tüm mücadele biçimlerinde ustalaşmak; ve verili güçler ilişkisinde, stratejik başarının hazırlanması için gerekli olan azami sonuçları elde etmek için bunlardan doğru bir şekilde yararlanılmasını sağlamaktır.

Proletaryanın mücadele ve örgüt biçimlerinden doğru bir şekilde yararlanmak nasıl olur?

Ana koşulları olarak aşağıdakilerin görüldüğü bazı zorunlu koşulları yerine getirmekle olur:

Birincisi: Öne çıkarılacak mücadele ve örgüt biçimleri, tam da hareketin verili anındaki kabarma ya da alçalma koşullarına en uygun olan ve kitleleri devrimci mevzilere çekmeyi, milyonlarca kitleyi devrim cephesine çekmeyi ve onların devrim cephesinde mevzilenmesini kolaylaştırmak ve sağlama almak için elverişli mücadele ve örgüt biçimleridir.

Burada önemli olan, öncünün, eski düzenin ayakta tutulmasının olanaksızlığını ve onun devrilmesinin kaçınılmazlığını görmesi değildir. Önemli olan, kitlelerin, milyonlarca kitlenin bu kaçınılmazlığı kavraması ve öncüyü desteklemeye hazır olduğunu göstermesidir. Ama kitleler bunu ancak kendi deneyimleri temelinde kavrayabilir. Milyonlarca kitleye, eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmazlığını kendi deneyimleri vasıtasıyla anlama olanağını vermek ve kitlelerin, devrimci şiarların doğruluğuna deneyimleri temelinde kanaat getirmelerini kolaylaştıracak mücadele yöntemlerini ve örgüt biçimlerini öne çıkarmak - işte görev budur.

Eğer Parti o sıralar Duma'ya katılmaya karar vermiş olmasaydı, eğer güçlerini Duma'da çalışma üzerinde toplamamış ve Duma'nın beyhudeliğini, kadetlerin vaatlerinin yalan olduğunu, çarlıkla anlaşmaya varmanın olanaksızlığını ve köylülükle işçi sınıfının ittifakının kaçınılmazlığını kitlelerin kendi deneyimleri ile kavramalarını kolaylaştırmak için bu çalışma emelinde mücadeleleyi geliştirmeseydi, öncü, işçi sınıfından kopardı ve işçi sınıfı, kitlelerle bağlarını kaybederdi. Kitlelerin Duma dönemindeki deneyimleri olmaksızın, Kadetlerin teşhiri ve proletaryanın hegemonyası olanaksız olurdu.

Otzovizm taktiğinin tehlikesi şu idi ki, öncüyü milyonlarca yedeğinden koparmakla tehdit ediyordu.

Eğer proletarya; Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerin henüz kendilerini savaş ve emperyalizm yanlıları olarak teşhir etmemiş oldukları, kitlelerin barış, toprak ve özgürlük üzerine Menşevik ve Sosyal-Devrimci söylevlerin sahteliğini henüz kendi deneyimleriyle kavramamış oldukları 1917 Nisan'ında ayaklanma çağrısı yapan "Sol" komünistleri izlemiş olsaydı, Parti işçi sınıfından kopardı ve işçi sınıfı geniş köylü ve asker yığınları üzerindeki nüfuzunu yitirirdi. Kitlelerin Kerenski dönemindeki deneyimleri olmaksızın, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler tecrit edilmez, ve proletarya diktatörlüğü olanaksız olurdu. Bundan ötürü, küçük-burjuva partilerin hataları hakkında (kitleleri-ÇN) "sabırla aydınlatma" ve sovyetler içinde açık mücadele taktiği tek doğru taktikti".

"Sol" komünistlerin taktiğinin tehlikesi şuydu ki, Partiyi proletarya devriminin önderinden, ayakları havada bir avuç boş kafalı komplocuya dönüştürmekle tehdit ediyordu.

"Yalnızca öncüyle", diyor Lenin, "Zafer kazanılmaz. Tüm sınıfın, geniş kitlelerin, öncüyü ya doğrudan desteklediği ya da ona karşı hayırhah bir tarafsızlık gösterdiği bir konum alması, oldukları sürece, öncüyü tek başına tayin edici savaşa sürmek... yalnızca bir budalalık olmakla kalmaz aynı zamanda bir cinayet olur. Ama gerçekten tüm sınıfın, gerçekten emekçilerin ve sermaye tarafından ezilenlerin geniş kitlelerin bu konuma gelmesi için, bunun için yalnızca propaganda, yalnızca ajitasyon yeterli değildir. Bunun için kitlelerin siyasi deneyimi gereklidir. Bu, tüm büyük devrimlerin temel yasasıdır; bu yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da şaşırtıcı bir güçle ve canlılıkla doğrulanmaktadır. Yalnızca Rusya'nın kültür seviyesi düşük ve çoğu zaman okuma-yazmayı bilmeyen kitleleri değil, aynı zamanda Almanya'nın kültür seviyesi yüksek ve tümüyle okuma-yazma bilen kitleleri de, yönlerini kararlılıkla komünizme çevirmek için, II. Enternasyonal şovalyelerinin hükümetinin bütün güçsüzlüğünü, karaktersizliğini, çaresizliğini, burjuvazi önündeki bütün uşaklığını, bütün alçaklığını ve proletarya diktatörlüğünün tek alternatifi olarak en aşırı gericilerin (Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve ortakları) diktatörlüğünün kaçınılmazlığını kendi acı deneyinleriyle kavramak zorunda kaldılar." (Bkz. 4. baskı, cilt XXXI, s.73.)

İkincisi: Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı olanaklı kılmak için kavranması gereken süreçler zincirindeki özel halkayı bulmak.

Burada önemli olan, Partinin önünde bulunan tüm görevler arasından, yerine getirilmesi merkezi noktayı oluşturan ve çözümü diğer aktüel görevlerin başarıyla yerine getirilmesini güvenceleyen özel aktüel görevi bulup çıkarmaktır.

Bu yol gösterici ilkenin önemi, birisi uzak geçmişten (Partinin oluşturulması dönemi) ve diğeri dolaysız güncelden (NEP dönemi) alınan iki örnekle gösterilebilir.

Partinin oluşturulması döneminde, sayısız çevre ve örgütlerin henüz birbirine bağlanmadığı, amatörülüğün ve çevreciliğin partiyi baştan aşağı kemirdiği, ideolojik parçalanmışlığın Partinin iç yaşantısının karakteristik özelliğini oluşturduğu bu dönemde, Partinin o sırada karşı karşıya bulunduğu halkalar zinciri içinde ve görevler zinciri içinde esas halka ve esas görev, bütün Rusya için illegal bir gazetenin ("İskra") yaratılmasıydı. Niçin? Çünkü o zamanki koşullar altında, Sayısız çevreleri ve örgütleri bir tek bütün içinde birleştirecek, ideolojik ve taktik birliğin koşullarını hazırlayacak ve bu yoldan gerçek bir partinin oluşturulması için temelleri atacak durumda olan ve aynı telden çalan bir parti çekirdeği ancak illegal bir tüm Rusya gazetesi ile yaratılabilirdi.

Savaşın iktisadi inşaya geçiş döneminde; sanayinin, yıkılmışlığın kısılcacında bir bitkisel hayata girdiği ve tarımın kentsel ürün darlığından sıkıntı çektiği; devlet sanayii ile köylü iktisadının birleşmesinin, sosyalist başarısının temel koşulu haline geldiği bu dönemde; ticaretin geliştirilmesi, süreçler zincirinin ana halkasını, görevler içinde ana görevi oluşturuyordu. Niçin? Çünkü NEP koşulları altında, sanayi ile köylü iktisadının birleştirilmesi ticaretten başka bir yolla mümkün değildi; çünkü NEP koşulları altında, sürüm olmadan üretim sanayi için ölüm demekti; çünkü sanayi ancak, ticaret geliştirme yoluyla sürümü genişleterek genişletilebilirdi; çünkü ancak ticaret alanında sağlam bir tutanak elde edildiğinde, ancak ticarete egemen olunduğunda, ancak bu halkaya egemen olunduğunda, sanayi ile köylü iktisadını birbiriyle sımsıkı bağlamak ve sosyalist iktisadın temelini kurulmasının koşullarını yaratmak için diğer aktüel görevleri başarıyla çözmek umudu olabilirdi.

"Devrimci ve sosyalizm yandaşı ya da genelde komünist olmak yetmez...", der Lenin. **"Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve bir sonraki halkaya gömmeyi güvenle hazırlamak için tüm güçle kavranması gereken özel halkayı bulmasını bilmek gerekir..."**

"Verili anda... bu halka, doğru bir devlet düzenlemesi (yönetimi) altında iç **ticaretin** canlandırılmasıdır. Ticaret, tarihsel olaylar zincirinde, 1921-1922 yıllarında sosyalist inşamızın geçiş biçimlerinde... **'tüm gücümüzle kavramamız gereken'** halka'dır". (Bkz. 4. baskı, cilt XXXIII, s.88-89, Rusça.)

Taktik önderliğin doğruluğunu güvenceleyen ana koşullar bunlardır. (J.V:Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler, cilt 6, s.154-157, İnter Yayınları, İst.1989.)

B) Proletaryanın Taktiğinde Legal ve İlegal Mücadele Biçimlerinin Birleştirilmesi

Bir ordunun, düşmanın sahip olduğu veya olabileceği bütün silah türlerini, bütün mücadele biçimlerini ve yöntemlerini kullanmaya kendini hazırlamamasının akılsızlık, hatta cinayet olacağını herkes kabul edecektir. Ama bu, siyaset için, savaş alanında olduğundan çok daha geçerlidir. Gelecekteki şu veya bu durumda bizim için hangi mücadele aracının daha uygulanabilir ve elverişli olacağını önceden kestirmek siyasette çok daha zordur. Bütün mücadele araçlarına hakim olmazsak, diğer sınıfların durumunda bizim irademizden bağımsız değişiklikler bizim özellikle zayıf olduğumuz bir eylem biçimini gündeme getirdiğinde, korkunç -hatta bazen tayin edici- bir yenilgiye uğrayabiliriz. Bütün mücadele araçlarına hakim olursak zafer mutlaka bizim olur; çünkü biz gerçekten ilerici, gerçekten devrimci sınıfın çıkarlarını temsil ediyoruz; hatta şartlar bize, düşman için en tehlikeli ve en ölümcül silahı kullanmaya izin vermese bile zafer bizimdir. Tecrübesiz devrimciler genellikle legal mücadele araçlarının oportünist olduğunu sanırlar; çünkü burjuvazi bu alanda, (en sık da "barışçı", devrimci olmayan dönemlerde) işçileri özellikle çok kandırması ve kafese koymuştur; illegal mücadele araçları ise devrimcidir. Ama bu doğru değildir. Doğru olan, örneğin en özgür, en demokratik ülkelerin burjuvazisinin işçileri tarif edilmez bir pişkinlik ve gaddarlıkla aldattığı ve savaşın soyguncu niteliği hakkında doğruyu söylemeyi yasak ettiği 1914-1918 emperyalist savaşı sırasında gibi bir durumda illegal mücadele araçlarını kullanmasını bilmeyen ya da istemeyen (Yapamıyorum deme, istemiyorum de) partilerin ve önderlerin oportünist oldukları ve işçi sınıfına ihanet ettikleridir. Ama illegal mücadele biçimlerini **tüm** legal mücadele biçimleriyle kaynaştırmamasını bilmeyen devrimciler çok kötü devrimcilerdir. Devrimin patlak verdiği ve olanca hızıyla geliştiği bir sırada, akla gelen herkesin ya heyecana kapılarak ya da moda olduğu için, hatta bazen de kariyer yapma nedenleriyle devrime katıldığı bir sırada devrimci olmak zor değildir. Zaferden sonra kendini bu sözde devrimcilerden "kurtarmak", proletaryaya çok büyük güçlüklerle hatta acı ağırlara malolacaktır. Doğrudan doğruya, açık,

(devamı 8. sayfa'da)

(7. sayfadan devam)

gerçekten devrimci gerçek bir **kitle mücadelesinin** şartları **henüz** ortada yokken devrimci olmak; devrimci olmayan, hatta çoğu zaman doğrudan doğruya gerici kurumlarda, devrimci olmayan bir durumda devrimci mücadele yöntemlerinin gerekliliğini hiç vakit kaybetmeden kavrama yeteneğine sahip olmayan kitleler arasında propaganda, ajitasyon ve örgütsel çalışmalarla devrimin çıkarlarını savunmak çok daha zordur; ve çok daha değerlidir. Kitleleri gerçek, tayin edici, son büyük devrimci mücadeleye **yaklaştıran** somut yolu ya da olayların değişimini arayıp bulmak, hissetmek ve doğru bir şekilde saptamak; işte Batı Avrupa ve Amerika'da bugünkü komünizmin temel görevi budur. (Lenin, Tüm Eserler, cilt XXXVI "Sol" Radikalizm, Bir Çocukluk Hastalığı", s.285-286.)

C) Kitleleri Kendi Siyasi Tecrübeleri Temelinde Devrimci Mevzilere Yaklaştırmak Leninizmin En Önemli Taktik İlkelerinden Biridir.

Bu taktik ilke, şiarların değişmesi, bu değişimin yolları ve yöntemleri sorunuyla ilgilidir. Parti için şiarların nasıl kitle için şiarlara dönüştürülebileceği sorunuyla, kitlelerin kendi öz deneyimleri temelinde Parti şiarlarının doğruluğuna kanaat getirmeleri için kitlelerin nasıl ve hangi tarzda devrimci mevzilere yaklaştırılabileceği sorunuyla ilgilidir.

Ama kitleler tek başına propaganda ve ahjitasyonla ikna edilemez. Bunun için bizzat kitlelerin kendi politik deneyimi gereklidir. Bunun için bizzat geniş kitlelerin, diyelim ki, mevcut düzenin yıkılmasının, yeni bir siyasi ve sosyal düzenin kurulmasının kaçınılmazlığını kendi bedenlerinde hissetmeleri zorunludur.

Öncü müfrezenin, partinin, diyelim ki daha 1917 Nisan'ında, Milyukov-Kerenski Geçici Hükümeti'nin devrilmesinin kaçınılmazlığına kanaat getirmesi iyidir. Ama bu henüz, bu hükümeti devirmeyi çağırarak için, Geçici Hükümet'in devrilmesi ve Sovyet iktidarının kurulması çağrısını **günün şiarı** olarak atmak için yeterli değildir. Önümüzdeki dönem için **perspektif** olarak görülen "Tüm İktidar Sovyetlere" formülünü, **günün şiarına**, dolaysız eylem şiarına dönüştürmek için, bunun için tayin edici bir koşul daha gerekiyordu, yani bizzat kitlelerin bu şiarın doğruluğuna kanaat getirmeleri ve bu şiarın gerçekleştirilmesinde Partiyi şu ya da bu biçimde desteklemeleri gerekiyordu.

Yakın gelecek için **perspektif** olarak ortaya atılan bir formülle, **günün şiarı** olarak atılan formül arasında sıkı bir ayırım yapılmalıdır. Nisan 1917'de Petrograd'da başta Bagdatyev olmak üzere bir grup Bolşeviğin, "Kahrolsun Geçici Hükümet, Tüm İktidar Sovyetlere" şiarını **zamansız** attığında uğradığı başarısızlığın nedeni tam da buydu. Lenin o zaman Bagdatyev grubunun bu girişimini tehlikeli bir maceracılık olarak nitelendirerek kamuoyu önünde teşhir etmişti.

Neden?

Çünkü cephe gerisindeki ve cephedeki geniş emekçi yığınlar, bu şiarı benimsemeye henüz hazır değillerdi. Çünkü bu grup, perspektif olarak "Tüm İktidar Sovyetlere" formülüyle, günün şiarı olarak "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarını birbirine karıştırmıştı. Çünkü **başını alıp giderek** partiyi o zamanlar hala Geçici Hükümet'in devrimci karakterine inanan geniş yığınlardan, Sovyetlerden tamamen soyutlama tehlikesine maruz bırakmıştı.

Çin komünistleri, diyelim ki altı ay önce, "Kahrolsun Vuhan Kuomintang'ı Önderliği" şiarını atabilirler miydi? Hayır, atamazlardı.

Atamazlardı, çünkü bu tehlikeli bir **başını alıp gitme** olurdu, çünkü hala Kuomintang önderliğine inanan geniş emekçi yığınlara giden yolları tıkar, Komünist Partisi'ni geniş köylü yığınlardan tecrit ederdi.

Atamazlardı, çünkü Vuhan Kuomintang'ı önderliği, Vuhan Kuomintang'ı MK, burjuva-devrimci hükümet olarak olanaklarını henüz tüketmemiş, tarım devrimine karşı mücadelesiyle, işçi sınıfına karşı mücadelesiyle, karşı devrime çarketmesiyle geniş emekçi yığınların gözünde rezil olup itibarını yitirmemişti.

Biz, daima, burjuva-devrimci hükümet olarak olanaklarını henüz tüketmediği sürece, Vuhan Kuomintang'ı önderliğinin itibardan düşürülüp değiştirilmesine yönelinmemesi gerektiğini, ilk önce olanaklarını tükettirip ondan sonra değiştirilmesi sorununu pratik olarak ortaya atmak gerektiğini söyledik.

Çin komünistleri bugün "Kahrolsun Vuhan Kuomintang'ı Önderliği" şiarını atmalılar mı? Evet, atmalılar, mutlaka atmalılar.

Kuomintang önderliğinin, devrime karşı giriştiği mücadeleyle kendisini zaten rezil edip geniş işçi ve köylü yığınlarının düşmanlığını kazandığı bugün, bu şiar halk yığınları arasında güçlü bir yankı bulacaktır.

Şimdi her işçi ve her köylü, komünistlerin Vuhan Hükümeti'nden ve Vuhan Kuomintang'ı MK'sinden çekilerek "Kahrolsun Vuhan Komintang'ı Önderliği" şiarını attıklarında doğru davranmış olduklarını kavrayacaktır.

Çünkü şimdi köylü ve işçi yığınları bir seçimle karşı karşıyalar: Ya bugünkü Kuomintang önderliği, ve böylece yığınların en acil gereksinimlerinin tatmin edilmesinden, tarım devriminden vazgeçme; ya da tarım devrimi ve işçi sınıfının durumunun iyileştirilmesi, o zaman da Vuhan Kuomintang'ı önderliğinin değiştirilmesi kitleler için günün şiarı haline gelecek.

Şiarların değişmesi sorunuyla, geniş yığınların yeni devrimci mevzilere yaklaştırılmasının yol ve yöntemleri sorunuyla ilgili, politikamızla eylemlerimizle, bir şiarın yerine **tam zamanında** başka şiarları geçirerek geniş emekçi yığınların parti çizgisinin doğruluğunu kendi deneyimleriyle görebilmelerine nasıl yardım edebileceğimiz sorunuyla ilgili Leninizmin üçüncü taktik ilkesinin talepleri bunlardır. (J.V.Stalin, "Günün Konuları Üzerine Notlar", Eserler, cilt 9, s.273-276, İnter Yayınları, İst.1991)

D) Taktik Önderliğin İlkesi Zincirin Esas Halkasını Kavramaktır

Siyasi olaylar her zaman çok girift ve karmaşıktır. Onu bir zincirle kıyaslamak mümkündür. Eğer bütün zincire sıkıca sarılmak isteniyorsa, o zaman sadece zincirin tek bir halkasına sarılmamak lazımdır. Tutulmak istenen halka suni bir şekilde seçilemez. 1917 yılında can alıcı nokta neydi? Bütün halkın talep ettiği

şey, savaşı bırakmaktı ve bu, diğer her şeyi ikinci plana atıyordu. Devrimci Rusya, savaştan çıkmayı başardı. Bu çok büyük çabalara mal oldu, ama buna karşılık halkın esas ihtiyacı dikkate alınmış oldu, bu da bize birçok yıl için başarı sağladı... Ve halk, Sovyet iktidarıyla demokratik, emekçilere yakın bir devlet kazandığını mükemmel bir şekilde hissetti, köylü gördü, cepheden dönen asker anladı. Diğer alanlarda ne kadar aptallık ve saçmalık yaptıysak da, bu esas görevi göz önüne aldığımızdan, her şey iyi gitti.

1919 ve 1920 yıllarında can alıcı nokta neydi? Askeri savunma. O zaman tüm dünyayı saran güçlü İtilaf devletleri üzerimize yürüyordu. Boğazımıza sarılıyordu ve hiç bir propagandaya ihtiyaç yoktu -her partisiz köylü ne olup bittiğini anlıyordu. Çiftlik sahibi geliyor. Komünistler onunla nasıl mücadele edileceğini biliyorlar. Köylülerin kütlesi itibarıyla komünistlerden yana olmalarının nedeni, bizim kazanmamızın nedeni işte buydu.

1921 yılında can alıcı nokta düzenli geri çekilmeydi. Bu yüzden disiplin iki misli gerekliydi. "İşçi Muhalefeti" şöyle diyordu: "Siz işçileri küçümsüyorsunuz, işçiler daha fazla inisiyatif sahibi olmalıdır." Tek inisiyatif, geri çekilmeyi düzenli bir şekilde tamamlamak ve en sıkı disiplini uygulamaktır. Bozgun ve disiplini bozma ruhu yayan bir kimse devrimi mahvederdi; çünkü ele geçirmeye alışmış, devrimci görüş ve ideallerle dolmuş ve ruhunun derinliklerinde her geri çekilişi bir çeşit alçaklık olarak gören insanlarla geri çekilmek kadar zor bir şey yoktur. En büyük tehlike düzenin bozulması, en büyük görev düzenin korunmasıydı.

Ya bugün can alıcı nokta nedir? Can alıcı nokta -raporumu bu noktada yoğunlaştırmak ve toparlamak istiyorum- siyasette yön değişikliği değildir. Bu konuda, NEP'le bağıntı içinde şaşılacak kadar çok şey söylendi. Bütün bunlar işkembe-i kübradan atmaaktır. Bu, oldukça zararlı bir gevezeliktir. Bizde, NEP'le bağıntı içinde işgüzarlık yapılmaya, kurumlar değiştirilmeye, yeni kurumlar kurulmaya başlandı. Bu oldukça zararlı bir gevezeliktir. Meselenin esas olarak insanlar, insanların seçimi olduğu bir noktaya vardık. Bu incir çekirdeğini doldurmayan ufak tefek şeylere karşı, kuruluşları yeniden biçimlendirmek yerine kişinin rolünü ön plana çıkaran medeniyetçilere karşı mücadele etmeye alışmış bir devrimci için anlaşılması çok güç birşeydir. Ama siyasi açıdan soğukkanlılıkla değerlendirilmesi gereken bir durum içindeyiz -her mevkiyi elimizde tutamayacak ve tutmaya çalışmayacak kadar ilerledik. (Lenin, Seçme Eserler, cilt IX, "XI. Parti Kongresi'ne Merkez Komitesi'nin Siyasi Raporu", s.390vd.(1922).)

3- Sloganlar ve Onların Strateji ve Taktikteki Önemi

Savaşın veya bir tek çarpışmanın hedeflerini dile getiren ve birlikler arasında popüler olan, isabetle formüle edilmiş kararlar, bazen orduyu eyleme şahlandıranın, onun moralini ayakta tutmanın bir aracı olarak bazen tayin edici önemdedir. Savaşın tüm seyri bakımından, birliklere verilen yerinde emirler, şiarlar veya yapılan çağrılar, birinci sınıf ağır top veya birinci sınıf hızlı tanklar kadar önemlidir.

Düzinelerce ve yüzlerce milyon insanın, onların çeşitli talep ve ihtiyaçlarının sözkonusu olduğu siyasi alandaki şiarlar, daha da önemlidir.

Şiar, mücadelenin yakın veya uzak hedeflerinin, diyelim ki proletaryanın yönetici grubu, onun Partisi, tarafından ilan edilen kısa ve berrak formülasyondur. Mücadelenin farklı hedeflerine uygun olarak, ya tüm bir tarihsel dönemi kucaklayan, ya da verili tarihsel dönemin tek tek aşamalarını ve kesimlerini kucaklayan farklı şiarlar vardır. İlk kez gecen yüzyılın seksenli yıllarında "Emeğin Kurtuluşu" grubu tarafından ortaya atılan "Kahrolsun Otokrasi" şiarı, bir **propaganda** şiarı idi, çünkü bu şiarın amacı, en sağlam ve en ısrarlı savaşçıları tek tek ya da gruplar halinde Partiye kazanmaktı. Rus-Japon savaşı sırasında, otokrasinin çürüklüğü, işçi sınıfının geniş kesimleri tarafından az çok görüldüğünde, bu şiar **ajitasyon** şiarı haline geldi, çünkü şimdi artık emekçilerin milyonlarca kitlesini kazanmayı hedefliyordu. 1917 Şubat Devrimi'nden önceki dönemde çarlık, yığınların gözünde kesinlikle iflas ettiğinde, "Kahrolsun Otokrasi" şiarı, ajitasyon şiarından, **eylem** şiarı haline gelmişti, çünkü milyonlarca kitleyi çarlığa karşı taaruz saldırısına geçirmeyi hedef tutuyordu. Şubat Devrimi günlerinde bu şiar, bir Parti direktifi, yani belirli bir zamanda, çarlık düzeninin belirli kuruluş ve mevkilerini ele geçirmek için doğrudan bir çağrı haline geldi, çünkü şimdi artık söz konusu olan, çarlığı yıkmaktı, yok etmektir. Direktif, tüm Parti üyeleri için bağlayıcı olan, ve çağrı, yığınların taleplerini doğru ve isabetli olarak formüle ettiğinde, çağrı için zaman gerçekten olgunlaşmış olduğunda geniş ezilen yığınların genellikle benimsediği, belirli bir zamanda ve belirli bir yerde eyleme geçme doğrudan çağrısıdır.

Şiarları direktiflerle ya da bir ajitasyon şiarını eylem şiarı ile karıştırmak, tıpkı zamansız ya da çok geç eyleme geçmenin tehlikeli hatta bazeff felaketli sonuçlar getirmesi gibi tehlikelidir. 1917 Nisan'ında, "Tüm İktidar Sovyetlere" şiarı altında Petrograd'da yapılan, göstericilerin Kışlık Saray'ı kuşattığı ünlü gösteri, bu şiarı bir **eylem** şiarına dönüştürme denemesi, zamansız ve bu yüzden de felaketli bir denemeydi. Bir ajitasyon şiarının bir eylem şiarıyla karıştırılmasının son derece tehlikeli bir örneği idi. Parti, bu gösterinin düzenleyicilerini mahkum ettiğinde haklıydı, çünkü bu sloganın bir eylem sloganına dönüştürülmesi için gerekli şartların henüz var olmadığını, proletaryanın zamansız bir eylemin onun güçlerinin yok edilmesine yol açabileceğini biliyordu.

Öte yandan, Partinin, düşmanın kurduğu bir tuzaktan saflarını korumak, veya direktifin gerçekleştirilmesini daha uygun bir zamana ertelemek için, halihazırda kararlaştırılmış ve akut hale gelmiş bir şiarı (veya direktifi) "24 saat içinde" kaldırmak veya değiştirmek zorunda kaldığı durumlar da vardır. 1917 Haziran'ında Petrograd'da, titizlikle hazırlanmış ve 9 Haziran için planlanmış işçi ve asker gösterisinin, değişen durum karşısında Partimiz MK tarafından "aniden" yapılamayacağı bildirildiğinde, böyle bir durum olmuştu.

Partinin görevi ustaca ve zamanında, ajitasyon şiarlarını eylem şiarlarına veya eylem şiarlarını belirgin somut direktiflere dönüştürmek, veya durum gerektirdiğinde, şu ya da bu şiarın uygulanmasından -bu şiar popüler, akut hale gelmiş olsa da- zamanında vazgeçmek için gerekli esneklik ve kararlılığı göstermektir. (J.V.Stalin, "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, cilt 5, s.148-150, İnter Yayınları, İst.1990.)

EKİM DEVRİMİ'NİN KIBRIS İŞÇİ SINIFININ POLİTİK ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

KEMAL CANKAT

Eski takvime göre 25 Ekim, yeni takvim'e göre 7 Kasım 1917, çarlık Rusyası'nda gerçekleştirilen sosyalist devrim ile ülkedeki iktidarın işçi, asker ve köylü temsilcilerinde oluşan Sovyetlerin eline geçtiği gündür. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferle sonuçlanmasında en önemli rol, Lenin'in devrimci teorisini pratiğe uygulayan Komünist Partisi'ne aittir. Devrimle birlikte Rusya'daki sermayedarlar ile toprak sahiplerinin iktidarı yıkılmış ve yerine emekçi halkın iktidarı kurulmuştur. Üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmiş, fabrikalar, bankalar, demiryolları, madenler devletleştirilmiştir. Rusya'daki proleter devrimi sadece Rus halkının değil, eski Rus İmparatorluğu'nun üzerinde yaşayan diğer halklar üzerindeki sosyal ve ulusal baskıya son vererek, onların da kurtuluşunu sağlamıştır. Devrimin işçi ve köylülere sağladığı kazanımları korumak ve sosyalizm kuruculuğunda hızla ilerlemek amacıyla, 1922'de Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kurulmuştur.

Sovyetler birliği'nde dünyada ilk kez olarak işçi-köylü iktidarının kurulması ve devrimin başarıları, yeryüzündeki milyonlarca halka örnek oldu ve bilimsel sosyalizmin fikirleri bu ülkelere yayıldı. Özellikle ulusal kurtuluşları için mücadele veren ve dünya nüfusunun yüzde 70'inden fazlasının yaşadığı eski sömürge ülkelerdeki savaş, baskı ve ırk ayrımı politikasının karşı, haklarını barış, eşitlik, özgürlük ve kardeşçe işbirliği içinde yaşamalarını öngören alternatif düzen ortaya çıktı.

Ekim Devrimi, 20. yüzyılın en önemli olayı olup, insan soyunun gelişmesindeki tarihsel ve uluslararası bir öneme sahiptir. Lenin, bu uluslararası önemi ikiye ayırmaktadır. Birincisi, bu devrimin diğer ülkelerdeki hareketler üzerindeki etkisi, ikincisi de bu devrimin ana özelliklerinin uluslararası planda tekrarlanması kaçınılmazlığıdır. Ekim Devrimi ile dünyamız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağına girerken, bütün ülkelerdeki emekçi ve ilerici insanlar, bu ilk sosyalist devrimden etkilenmeye başladı. Bağımlı ve sömürge ülkelerde baskı altında tutulan halklar, sosyalizmin başarısından direniş gücü kazandılar. Bilimsel sosyalizmin teorisiyle donanarak, kendi ülkelerinde politik örgütlenmelere gittiler ve kendi komünist partilerini oluşturdular. Doğu Akdeniz'de küçük bir ada olan ülkemiz Kıbrıs ise, o sıralarda İngiliz sömürge yönetimi altındaydı. İngilizlerin adayı ele geçirmelerinden sonra, başta ticaret burjuvazisi olmak üzere Kıbrıs kendi burjuvazisini geliştirmiş ve işçi sınıfı da oluşmaya başlamıştı. Yabancı ve yerli sermayedarların gittikçe artan sömürsü, emekçi halkın kendi örgütlerini kurma zorunluluğunu bilince çıkarmıştı. İşte muazfer Sosyalist Ekim Devrimi'nin doğrudan etkileri altında, ilk komünist gruplar 1921'de oluştu. Aslında sosyalist fikirler daha 1914'lerde Kıbrıs'a ulaşmış ve Yunanistan'daki sosyalist hareketin gelişmesini izleyen ve Leymosun'daki bir grup aydının oluşturduğu "Nazorios" edebiyat çevresinde benimsenmişti. 1915-17 yıllarında yine Leymosun'da inşaat ve liman işçilerini örgütleyen ilk sendikalar kurulmuştu. Ekim Devrimi'ni izleyen yıllarda, Yunanistan'dan gelen sol yayınları okuyan Leymosunlu bir grup memur ve işçi, ilk komünist grubu oluşturdu. 1921'de üç Leymosun'lu Rum tarafından başlatılan hareket, bir yıl sonra 30 kişiyi örgütleyebilmiş ve Aralık 1922'de iki ayda bir çıkan Piros(Meşale) gazetesini yayımlamaya başlamıştı. Leymosun'daki şarap fabrikası, liman ve diğer yerel sanayilerde çalışan işçiler, diğer kasabalardakilere kıyasla daha bilinçliydi. Önderliğini birkaç aydının

yürüttüğü komünist hareket, 1924 yılı başında İngiliz sömürge yönetiminden kırsal bölgelerdeki borç ödemelerinin durdurulmasını istedi ve fakir köylülerin mali sorunlarına ilgi gösterdi. Bir Ziraat Bankası kurulmasını istedi. İşçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesini, ilerici bir çalışma yasasının çıkarılmasını, ücretlerin artırılmasını, çalışma saatlerinin 14-12 saatten 8 saate indirilmesini talep etti. Pirsos gazetesi Ocak 1924'de kendi kendini kuruluş hazırlıklarını yürütmekte olan Kıbrıs Komünist Partisi'nin (KKK) resmi yayın organı olarak ilan etti. O yıllarda İngiliz sömürge yönetimi altındaki adada, yaşam düzeyi çok düşük olup, yaygın fakirlik ve cehalet kol geziyordu. Kıbrıs'ın yeraltı zenginliği olan madenler, İngiliz ve Kanada sermayesi tarafından çalıştırılıyor, en iyi maden işçisine 12 saatlik işgünü için iki buçuk şilin ücret veriliyordu (o zamanın bir şilini ile sadece iki buçuk okka ekmek alınabilirdi).

Yunanistan'da tıp eğitimi gördüğü sırada

Yunanistan Komünist Partisi (KKE) üyesi olan Kıbrıslı Dr. Nikolas Yiavopoulos'un 1924'de geri Leymosun'a dönmesi ardından kurulan "Emekçiler Kulübü", kasabadaki işçileri çalışma koşullarını iyileştirmeyi kendine amaç edinmişti. Aralık 1924'de sayıları 35'e çıkan Leymosunlu Komünistler, 1 Ocak 1925'ten itibaren 15 günde bir "Neos Anthropol" (Yeni İnsan) adlı bir gazeteyi yayın hayatına soktular. Gazete, gerek milliyetçi Rum liderliği, gerekse İngiliz sömürge yönetimi ile birçok polemige girdi. Bu arada kırsal bölgede de etkinliğini göstermeye başlayan Emekçiler Kulübü, Leymosun kazasındaki Yermasoya, Gilani ve Piskobu köylerinde, topraklarını faizcilere kaptıran köylülere örgütledi. 22 Nisan 1925'de Leymosun'da yapılan Panhelenik oyunlar nedeniyle milliyetçilere

karşı bir bildiri yayımlayan komünistler, Kıbrıs'ın bağımsızlığını istediler. İngiliz yönetimi Dr. Yiavopoulos'u adadaki barış ortamını tehlikeye soktuğu gerekçesiyle 5 Temmuz 1925'de Atina'ya sürgüne gönderdi. Kasım 1925'de Leymosun'daki Emekçiler Kulübü'nün ileri gelen üyelerinin evlerine ve kulüp binasına baskın yapılarak, kitap ve diğer yayınlar toplandı. (Daha sonraki yıllardan Troçkist görüşleri savunduğu için partiden ihraç edilecek olan) Dr. Yiavopoulos'un yerine Kostas Skeleas geçti.

Sömürge yönetiminin Tarım Dairesindeki görevinden istifa edip Moskova'da eğitim gören ve daha sonra Yunanistan'da yaşamaya başlayan Haralambos Vadilyotis'in Kıbrıs'a yaptığı bir ziyaret sırasında, 14 Ağustos 1926'da gizli olarak yapılan bir toplantıda, Kıbrıs Komünist Partisi (KKK) resmen kuruldu. Partinin ilk Genel Sekreterliğine Skeleas getirildi. Partinin kurulmasından önce komünistler, Marksist-Leninist fikirlere karşı burjuvazi tarafından halk arasında yayılan güvensizlik duygularını gidermek ve yeni devrimci fikirleri benimsetmek için büyük çaba sarfetmişti. Daha sonra önceden örgütlenmiş bulunan işçi, gençlik ve kadın kuruluşlarından 22 temsilcinin katıldığı KKK'nın bu 1. Kuruluş Kongresi'nde kabul edilen programda, şu amaçlara ulaşmak hedeflenmişti:

"1. Günümüz kapitalistlerince zincire vurulmuş olan Kıbrıs'taki sınıfların örgütlenmesi ve içinde yaşadıkları ekonomik koşulların iyileştirilmesi için mücadele etmek.

2. Kıbrıs'ın Birleşik Krallığın emperyalist boyunduruğundan kurtulması ve siyasal bağımsızlığına kavuşması için mücadele etmek.

3. İşçi hareketinin uluslararası dayanışmasının Kıbrıs'ta gelişmesi ve Kıbrıs'taki işçi ve köylülerin mücadelesiyle, diğer ülkelerdeki meslektaşlarının mücadelesini birleştirmek" (Neos Anthropol, 24 Aralık 1926).

Görüldüğü gibi KKK'nın kurulması, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Kıbrıs'ta egemen olan sosyal koşulların bir ürünü olmuş ve parti, Avrupa'daki hareketin yükseldiği bir sırada ve büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin doğrudan etkileri altında yeşermişti. **KKK'nın yayımladığı "Politik ve ekonomik durum üzerine tezler" de ilk defa anti-emperyalist birlik cephesi fikri Kıbrıs'ta ortaya atılmış ve Lenin'in önemle üzerinde durduğu işçilerle köylülerin ittifakı "bugün varolan durum açısından tarihsel bir zorunluluk ve emperyalizm ile kapitalizmin devrilmesi için vazgeçilemeyecek bir koşul" olarak tanımlanmıştı.** 1. Kongre'de alınan kararlarda, başta madenlerde çalışanlar olmak üzere bütün işçilerin, bilinçli profesyonel örgütlerde bir araya gelmeleri gerektiğine parmak basılıyordu. Bu örgütler bütün Kıbrıslı işçileri kapsayan bir üst örgütte birleşmeliydi. Kadınlarla ilgili olarak, her iki cinsin evlilikte ve ücretlerde eşit tutulması gerektiği ve anneler için doğum kliniklerinin açılması savunuluyordu. Gençlerle ilgili olarak, 14 yaşın altındaki çocukların çalıştırılmaması, muhtaç öğrencilere parasız öğrenim olanağının sağlanması talepleri yükseltirken, komünist gençlerin adada çok sevimliye başlanan atletizm çalışmalarında şampiyon olmaları gerektiği vurgulanıyordu.

KKK'nın ilk kongresinde öne çıkarılan ve

(devamı sayfa 10'da)

(baştarafı 9. sayfada)

EKİM DEVRİMİ VE KIBRIS..

milliyetçi Rumlar ile Enosis'çilerin ağır eleştirilerine yol açan bir başka hedef de şu şekilde ifade edilmişti: **"Britanya'nın Kıbrıs'taki işgaline karşı alternatif, şu anda Enosis değil (ki bu hedef, sadece burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına uymakta olup, daha çok şovenist bir eğitim olarak mahkûm edilmiştir), Üçüncü Enternasyonal'in kurulması için çaba gösterdiği Sosyalist Balkan Federasyonu'na bağımsız Kıbrıs'ın da katılmasıdır."**

Tartışmaların artması üzerine 1927 yılında sırf bu konuyu görüşmek üzere olağanüstü bir kongre yapan KKK, Yunanistan'la birleşme (Enosis) konusunda herhangi bir açık tavır belirlemeden, "sömürgecilere karşı mücadelede birleşik cephe" görüşünü destekleyeceğini duyurdu. Bu görüş zaten partinin kuruluş tezlerinde yer almış ve daha sonra özellikle "Neos Anthropolos" gazetesinde işlenmişti. Örneğin gazetenin 8 Ocak 127 tarihli Kıbrıs halkının birleşik cephesi konusunda şöyle deniyordu: **"Özgürlüğümüzü elde etmemize ve İngiliz emperyalizminin köleleri olmamıza son verilmesine kadar, ekonomik olarak soluk almayacağız. Ekonomik ve ulusal restorasyon için ilk koşul olan Kıbrıs'ın yabancı boyunduruktan kurtarılması gerektiğine inanan bütün partiler, çabalarını bu doğrultuya yönlendirmelidir. Ama bu çabaların ürün verebilmesi için, bu güçler birlik olmalıdır. Bütün İngiliz aleyhtarı unsurlar, ki bunlar burjuva veya proleter, Rum veya Türk, Yunanistan'ı veya adanın özerkliğini isteyenler olabilir, yabancı yönetime karşı işbirliği yapmalıdır. Bütün görüşler bu nokta üzerinde buluşmaktadır. Birleşik Cephe fikrini ilk defa öne atan Komünist Parti, İngiltere'nin Kıbrıs'ın ufkunu kara bir bulut gibi gölgeleme tehdidinde bulunduğu bu kritik anda, herkesi, İngiliz emperyalistlerine karşı mücadele etmeye çağırılmaktadır. Ancak sadece böyle bir birleşik ve azimli bir mücadele aracılığıyla İngiliz tahriğinin darbelerine kararlı bir şekilde karşı duracak ve kurtuluşumuzu sağlayacağız. Birleşik, İngiliz aleyhtarı cephe, İngiliz tehdidine karşı verilecek yanıtımız olmalıdır. Bu cephe, şu veya bu nedenle İngiliz yönetimini istemeyen bütün Kıbrıslıları, bütün sınıfları ve bütün partileri kapsamalıdır."**

1927 yılının KKK açısından bir diğer önemi de, İngiliz sömürge yönetiminin aynı yıl içinde yığınları eğitmek ve sosyalizm ülküsünü yaymak için çalışan Kıbrıs soluna karşı ciddi bir kampanyayı başlatmış olmasıdır. 1921'de kabul edilen "İsyana teşvik edici yayınlar yasası"na dayanılarak, Lenin'in "Kratos Ke Epanatasis" (Devlet ve Devrim) adlı eseri ile "Kokkino Proto Maia" (Kızıl 1 Mayıs) gibi Kitaplar yasaklandı. 11 Aralık 1928'e kadar yasaklanan sol yayınların sayısı 15'e çıkmıştı, komünistlerin artan etkinliğini kırmak amacıyla 1928 yazında ceza yasası'nda yapılan değişiklikler üzerine KKK, 1 Ocak 1929'dan itibaren daha çok yeraltı çalışması yapma kararı aldı. Parti gazetesi Neos Anthropolos, yeni bir yasa ile getirilen 200 liralık depozitoyu yatıramadığı için 27 Ağustos 1930'da yayımını durdurmak zorunda kaldı. Ama kısa bir süre sonra, 15 günde bir çıkacak "O Neos Ergatis" (Yeni İşçi) adlı gazetenin yayımına başlandı. Aralık 1930'da Moskova'ya yaptığı bir geziden dönen KKK Genel Sekreteri Vadilyotis, komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle mahkemeye verildi, ama suçsuz bulunarak beraat etti. **KKK, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin 1931 baharında yaptığı 11. toplantıda Komintern üyeliğine kabul edildi.**

Kıbrıslı Rum milliyetçiliğinin İngiliz sömürge yönetimine karşı 21 Ekim 1931'de ayaklanması ardından anayasa ortadan kaldırıldı ve siyasal faaliyet yasaklandı. Artan baskılara rağmen çalışmalarını sürdüren KKK ile aralarında Kıbrıs İşçilere Yardım Derneği'nin de bulunduğu 8 Komünist Örgüt, yapılan yeni yasa değişikliklerinden 16 Ağustos 1933'de yasadışı ilan

edildi. Aradan bir hafta geçmeden KKK liderleri Vadilyotis ile Skeleas ülke dışına çıkarıldı. KKK bu dönemde daha çok, işçilerin ekonomik örgütlenmesine ağırlık verdi.

1941 yılında siyasal partilerin kurulmasına yeniden izin verilmesi ile, Çalışmalarını illegal olarak sürdüren KKK'nın aldığı bir karar üzerine, 14 Nisan 1941'de AKEL (Emekçi Halkın İlerici Partisi kelimelerinin Rumca ilk harfleri) legal olarak kurulacaktır. AKEL'in 1949'dan beri genel sekreterliğini yürüten Ezekiya Papayuanu'nun verdiği bilgilere göre, 1930'lu yıllarda komintern ile bağlantısı kesilen KKK, 1944 yılında AKEL ile birleşmiş ve AKEL kendisini KKK'nın tek ve gerçek devamcısı olarak ilan etmiştir. Yine Papayuanu, AKEL ile SBKP'nin ilk defa temas kurmasının, kendisinin tedavi için Moskova'ya gittiği 1957 yılında gerçekleştiğini açıklamıştır. AKEL, o sıralarda Moskova'da yapılmakta olan Dünya Komünist ve İşçi Partilerinin Toplantısına, Papayuanu'nun rahatsızlığı nedeniyle katılamamıştı. (Barış ve Sosyalizm Sorunları Dergisi, Prag Aralık 1972, s.1613)

Kıbrıs'ta yaşayan Türk toplumu açısından konuya yaklaşıldığı zaman durum şöyle özetlenebilir. Programında Türklerden de söz eden KKK, Kıbrıslı Rum, Türk, Ermeni, bütün ada halkının ortak düşmanı olarak nitelendirdiği emperyalizme karşı, eylem ve işbirliğini güçlendirme ve etnik şovenizmi geriletme talebini yükseltmekteydi. Bilinen bilgilere göre, KKK'nın Kıbrıslı Türklerle olan ilişkileri çok sınırlı kalmıştı. Önce bağımsızlık sonra da özerklik isteyen KKK ile Enosis'i savunan Rum milliyetçileri arasındaki görüş ayrılıkları, partinin savunduğu "anti emperyalist birlik cephesi"nin oluşmasını engellerken, Kıbrıslı Türk emekçilerle olan ilişkiler de çeşitli nedenler yüzünden geliştirilememişti. Bu nedenlerden belki de en önde geleni, bilimsel sosyalist fikirlerin Türkler tarafından Türkçe olarak öğrenilmesini sağlayacak yayınların yok denecek kadar az olmasıydı. Dil ve kültür ilişkileri nedeniyle Türkiye'den olan etkilenme, Türkiye Komünist Partisi'nin 1923'den beri yasaklanmış olması ve Kemalizm'in tek geçerli görüş kabul edilmesi yüzünden sınırlıydı. Kıbrıslı Türk emekçilerin politik ve daha çok ekonomik olarak bilinçlenmesi, daha sonraki yıllarda, Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri ile PEO'nun Türk Şubesi'nin çalışmaları sonunda gerçekleşecekti.

Adada kuraklık ve fakirliğin, kapitalist dünyada ise ekonomik bunalımının doruğa çıktığı bir sırada, halk yığınları Sosyalizm

fikirlerine yönelmekte iken, Kıbrıs Türk basını acaba Kıbrıs'taki komünist hareketi nasıl değerlendirmekteydi? Konuyla ilgili bir yazıyı aktararak yazımızı bitiriyoruz. Atatürk'ün emriyle Ankara'daki CHP gazetesi Hakimiyet-i Milliye'nin kasasından Kıbrıs'a gönderilen ayda 500 lira (olayı aktaran Hikmet Bil'e göre bu, o zaman için oldukça önemli bir paraydı-Bak: Kıbrıs Olayı ve İçyüzü, İstanbul 1976, s.98) mali destekle yayımlanan M. Remzi Okan'ın Söz Gazetesi'nin 13 Ağustos 1931 tarihli sayısında çıkan ve Kemalizm'in anti-komünist özelliğini yansıtan "Sürüden ayrılanı kurt yer!" başlıklı makale şöyle:

"Son birkaç haftadır Lefkoşa'da olduğu gibi diğer kaza merkezlerinde de Komünistler beyannameler çıkarıyorlar ve esnafı Bolşevikliğe davet ediyorlar.

Biz komünistlerin neşrettikleri beyannameleri tahlil ve tecrit edecek değiliz; yalnız bunları imza edenler arasında birkaç da Türk ismi gördüğümüz için en ziyade bunlarla meşgul olacak ve buna dair fikir ve kanaatimizi izaha çalışacağız.

Komünist hareketlerini bu memlekete körükleyenler Rumdur. Bunların hatipleri, rehberleri ve muharrirleri hep Rumdur. Binaen aleyh buradaki komünist cereyanı Rum esnafının Rum sermayedarlarını aleyhine çevrilmiş bir harekettir.

Rumların kendi aralarında tertip edecekleri teşekküllerde ve birbiri aleyhinde yapacakları hareketlerde az da olsa Türklerden birkaçının bulunması ve bu hareketlere iştirak etmesi pek tehlikelidir.

Çünkü sevki asabiyetle bu iki hizbin yani Bolşeviklerle sermayedarların çarpışmaları ihtimali kuvvetlidir. Öyle bir zamanda birkaç Türkün bulunuşu meseleyi büsbütün başka bir hale ifrağ edebilir ve bir Rum-Türk kavgası şekline sokabilir.

Binaenaleyh herhangi bir suretle iğfal edilen ve Bolşevik listesine isimlerini yazdıran Türkler bilerek veya bilmiyerek kendi cemaatlarına pek büyük bir fenalık yapmış olurlar.

Biliriz ki Bolşeviklikte din milliyet yoktur; fakat bunu icat edenler bu fikri sırf ahmakları elde etmek ve bunlardan faidelenmek için ortaya atmışlardır. Yoksa hakikatı halde Moskova, Ankara ve Atınadan daha ziyade milliyetperverdir.

Bolşeviklere yanaşan ve karışan Türklerin kimler olduklarını bilmiyoruz. Fakat kimler olursa olsun bu hareketleri ile bizi gücendirdiler ve pek tehlikeli bir vaziyete soktular.

Eğer bunlar akli başında ve yaptığını bilir kimse olsaydı, iptida bu listede Türklerden kimler bulunduğunu sorar, anlar ve sonra kendi isimlerinin de yazılmasına mücadele ederlerdi.

Memleketimize göre bizim de büyüklerimiz, müderris ve muallimlerimiz vardır, bunlardan hiçbirisi Bolşevik listesine ismini yazdırmazsa bunlar ne cesaretle kendi başlarına iş yapıyor ve hepimizin başına iş açıyorlar.

Mahalli hükümet, Lenin'in bilmem hangi kitabı okunmasın diye kanun yaparken o kitabın birer sayfası makamında olan Bolşevik beyannamelerini görüyor da sükut ediyor.

Hükümetin bu sükutu çok manalıdır. ve ihtimal ki halkın karışması ve birbirine geçmesinden fayda ümit ediyor. Fakat düşünmeliyiz ki biz burada akliyetle kalmış bir cemaatız ve hükümeti olduğu kadar Rum cemaatını da rencide etmek her zaman bizim ziyanımızdır.

Rumca gazetelerin şikayetlerinden öyle anlıyoruz ki Bolşeviklerle teşriki mesai eden 60 kadar Rum muallim da vardır. Halbuki bir tek Türk muallim yoktur. Bu bizim için çok iyi bir nişanedir ve Kıbrıs Türk cemaatının Bolşevik hareketiyle hiç bir münasebeti olmadığına açık bir delildir.

Kendini bilmeyen cahil bir iki Türk komünistlerin propagandasına kapılmış ve bizden ayrılmışlarsa bunda cemaatımızın bir kusuru ve hatası yoktur.

Hata varsa bizden ayrılan ve karanlık yollara sapanlardadır ki bunları sürüden ayrıldıkları için hiç şüphe etmeyiz ki kurtlar yiyecektir."

"Siyasal Eşitlik" Ve Emperyalizmin Planları (1. sayfadan devam)

liderliği. 1963'de gündeme getirilen "Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası"ndaki 13 maddenin" değiştirilmesi önerisine de karşı çıkarak, EOKA'cılarının yeniden silaha sarılmasına yol açmıştı. 1964-1968 dönemi ardından başlatılan toplumlararası görüşmeler sürecinde sözkonusu 13 maddenin büyük bir kısmının değiştirilmesi gerçekleşmiş, geriye, yerel Kıbrıs Türk yönetimlerinin polis gücü bulundurup, bulundurmaması noktası kalmıştı.

1974 sonrasında

1974 yazında CIA'nin darbe-müdahale senaryosunun uygulanması ile Kıbrıs'ın taksimi NATO'nun Lizbon planı uyarınca gerçekleştirildikten sonra, yine Kıbrıs Türk liderliği "siyasal eşitlik" diye tutturmuş ve 1963'de taksimi uygulamak üzere terkettiği Kıbrıs Cumhuriyeti devletine sahip çıkan Kıbrıs Rum liderliği ile kendinin Türkiye'nin askeri işgali altında tuttuğu adanın %37'lik kuzey bölgesinde oluşturduğu "kukla devlet"çiğinin eşit tutulmasını talep edegelmiştir.

Yoğun beyin yıkama sonucu, en solcu geçinen Kıbrıslı Türklerin bile KC ile KKTC'nin "siyasi eşitlik"ini talep ettiği günümüzde, kurulacak Federal Kıbrıs Cumhuriyeti'nin merkezi hükümetinde Kıbrıslı Türkler için %50 temsiliyet istenmektedir. Oysa ki, 1964'den beri BM ve uluslararası topluluk, Kıbrıslı Rum ve Türk toplumlarını eşit olarak kabul etmekte ve onlarla olan ilişkilerini bu çerçevede yürütmektedir. Öte yandan, 1960'da birlikte kurulan devlete sahip çıkan Kıbrıslı Rumları, haklı olarak Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yasal temsilcisi olarak görmektedirler. Çünkü Kıbrıs Türk liderliği 1963'den günümüze kadar Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetlerini tanımayıp, ayrılıkçı bir politika güdmüş ve ortaklık devletine sahip çıkmayarak, haklarını ayrı devlet çatısı altında savunmayı politikasının temel taşı yapmıştır. 1974 sonrasının işgal ortamında oluşturulan KTFD ve KKTC'nin ise uluslararası hukuka aykırı olduğu ve tanınmaması gerektiği, gerek BM, gerekse Avrupa Konseyi tarafından defalarca dile getirilmiştir.

Ada nüfusunun %18'ini (ki bugünkü kuzeyin sömürgeleştirilmesi politikaları sonucu Kıbrıslı Türklerin ada nüfusuna oranı %12'lere inmiştir) oluşturan bir toplumun liderliğinin, nüfusun %82'si ile yetki paylaşımında eşitlik talep etmesi ve bunda ısrarı, sorunun çözülmemesinde en önemli engellerden biri olmuştur. Bu talebin ardında, olabildiğince bağlantısız bir dış politika güdmekte olan ve henüz NATO üyesi yapılamamış olan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin politikalarını emperyalizm adına denetim altında tutma emeli yatmaktadır.

İngiliz'in "eşitlik" formülü yine gündemde

16 Kasım 1997 tarihli Kıbrıs gazetesindeki "Söz Sizin" köşesinde çıkan ve "Orhun Aşıkoglu-İstanbul" imzalı bir yazıda da, "Kıbrıs'a İngiliz formülü" başlığı altında, Ocak 1998'den itibaren AB dönem başkanlığını üstlenecek olan İngiltere'nin, Kıbrıs'ın AB'ye girmesi görüşmelerinde Kıbrıs Rum tarafının Kıbrıs Türk tarafına götüreceği herhangi ciddi bir önerin eşitlik konusunu dikkate alması ön şartını koştuguna değinilerek, şunlar yazılmıştır:

"Benim burada üzerinde durmak istediğim, İngiliz yetkililerin "ciddi teklif"e ön şart koştukları "eşitlik" ilkesi. İngiltere bu teklifini aşağı yukarı kırk yıl gibi bir süre önce Kıbrıs'ta başgösteren sorunların çözümü için geliştirmiş ve 1960 yılında hazırlanan Kıbrıs Anayasası'na konmasında da başarılı olmuştu."

Yazar daha sonra Radcliff Raporu'na atıfta bulunarak şöyle demektedir:

"İngiltere'nin halen, Kıbrıs'ta iki askeri üssü bulunmaktadır. Bütün bu dalaverelerin temel hedefi de bunu sağlamaktı zaten. Azınlık olan Türkleri Rumlarla eşit kıl, sonra da dön Rumlara "Ada sizin hakkınız, Burayı Türklere bırakmayınız!" telkinlerinde bulun."

Kendisinin çağdaş ve aydın bir kişi olduğuna inandığını yazan Orhun Aşıkoglu, doğru saptamalardan sonra, sözünü getirip, yanlış bir şekilde şöyle bağlamaktadır: "Kıbrıs'ta tek çözüm iki ayrı devlettir. İki devletin toprakları dışındaki bir üçüncü bölgede Kıbrıslı Türk ve Rumlar bir araya getirilirler ve gidişata göre tedricen bölgeleri büyütülerek gerekirse ileriki tarihlerde ortak bir devlet kurmaları imkanı sağlanır."

Holbrook'un planında neler var?

Bilindiği gibi bir süredir, Kıbrıs'ın üçe (aslında İngiliz üs bölgeleriyle birlikte dörde) taksim edilmesini öngören bir ABD planının basında tanıtımı yapılmaktadır. Son olarak Yunanistan'ın etkili gazetelerinden Kathimerini de, ABD Başkanı Bill Clinton'un Kıbrıs Özel Temsilcisi Richard Holbrook'un, Kıbrıs'a yaptığı son temaslarda sırasında üç bölgeyi çözüm önerisini

getirdiğini öne sürmüştür. Bizdeki Birlik gazetesinde yazan Fuat Nalcioglu da, 11 Kasım 1997 tarihli köşesinde, "3 Bölgeyi Kıbrıs Haritası'nı yayımlamıştır. Gerçi gerek ABD, gerekse diğer taraflar, böyle bir planının varlığını her vesile ile yalanlamaktaysalar da, bu yayınlarla en azından kamuoyunun böylesi taksim planlarına alıştırılmasının amaçlandığı açıktır.

Amerikan Barışı (Pax Americana) neyi hedefliyor?

Holbrook'un ziyaretleri sırasında yine basında yer alan başka haberler, emperyalizmin "batmaz uçak gemisi olarak" gördüğü adamızla ilgili emelleri hakkında bize fikir vermektedir. Şu değerlendirmeler, Halkın Sesi gazetesinde yazan ve Kıbrıs Türk liderliğine yakın olan Şule Aker'e aittir:

"Kıbrıs'ta ise geçerli soru şudur. Eğer Kıbrıs Rum kesimi AB'ye üye olsaydı, ABD İngiliz üslerini şimdiki rahatlıkla kullanabilecek miydi? Bu sorular bizi pax Americana'nın üçüncü unsurunu anlamaya itiyor. ABD Kıbrıs'ta gerek NATO şemsiyesi altında, gerek uluslararası güç adı altında veya Geçitkale ABD üssü olarak bir askeri varlık bulundurmak niyetindedir. Bu şekilde, hem İsrail'e askeri haber alma konularında destek verecektir, hem de dünyanın bu stratejik noktasında etkinliğini perçinleyecek bir konuma gelecektir. Ancak böyle bir yenilik için bir uluslararası anlaşmaya gereksinim vardır. ABD durup oturduğu yerde askerlerini Kıbrıs'a indiremez. Ama Kıbrıs'ta iki taraf arasında varılacak bir anlaşma çerçevesinde ABD'nin güvenlik vs nedenleriyle adada bir miktar asker bulundurması kabul edilebilir. Böylece ABD'nin Kıbrıs'taki askeri varlığı yasalık kazanmış olur. Pax Americana'nın önemli bir unsuru olarak iki tarafa ve üçüncü ülkelere kabul ettirmek istenen sanırım bu askeri varlıktır." (14 Kasım 1997)

Plandaki diğer hususlar

Aynı günlerde Milliyet gazetesinde emekli büyükelçi Şükrü Elekdağ tarafından açıklanan bir başka Holbrook Planı'nda ise şunlar belirtilmekteydi:

"Kıbrıs'ta iki siyasi varlığın birbirini tanıması ve ondan sonra bunların üçüncü devletler tarafından tanınmaları. Bayrak ve amblem taşımadan AB müzakerelerini yürütecek ve dönüşümlü başkan olacak olan bir heyet teşkil edilmesi."

Haberi aktaran Rumca Fileleftheros gazetesine göre, bu plan kısa bir süre için Kıbrıs Türk egemenliğinin tanınması ve iki bölgeyi, iki toplumlu devlet oluşturulmasını da öngörüyor. Ayrıca merkezi hükümetin denetiminde, Rum ve Türklerin yerleşebileceği genişletilmiş bir ara bölge de içeriyor. Rauf Denktaş'ın "tanınma değil, kabul edilmeyi talep ediyoruz" şeklindeki sözlerine de yer verilen haberde, "Kıbrıs Türkleri, Londra-Bonn görüşlerine yaklaşarak, tanınma yerine kabul edilme şartını üretiyorlar" denilmektedir.

Askeri üsler hala daha çok önemli

Görüldüğü gibi, emperyalizmin ABD ve AB odakları, adamız üzerinde çok yönlü çıkarlara hizmet edecek, ama ada halkının bölünmüş kalmasını getirecek planlar üzerinde yol almak niyetindedirler. Türk tarafı ise, "Geçitkale Hava Alanı"nı elinde bir koz olarak kullanmaya devam etmektedir. NATO üyesi Yunanistan'a Baf'ta kurdurtulan hava üssü, NATO üyesi Türkiye'nin işgal altındaki Kıbrıs topraklarında kurduğu hava ve deniz üslerine dikkat çekmiştir. "Başbakan" Derviş Eroğlu'nun şu sözleri çok anlamlıdır:

"Rumların bu girişimi bizim de hava üssü, deniz üssü kurabileceğimizi gündeme getirmiştir. Zaten Geçitkale Hava Üssümüzün varlığı herkes tarafından bilinmektedir. (Pardon, bize onun, Ercan'ın yedeği olarak yapıldığını ve birkaç yıl öncesine kadar o amaçla kullanıldığını söylemekteydiniz!) Gime ve Gazi Mağusa limanına Türk Deniz Kuvvetlerine bağlı gemilerin her zaman gelebileceği dikkate alınırsa, Rumların bu hareketinin bir fayda sağlayacak veya Türk tarafına korku verecek hareketler olmadığı ortaya çıkar." (Birlik, 18 Ekim 1997)

Güvenlik ABD'ye teslim

Üzerinde çok gürültü çıkarılan "güvenlik" konusunda ise ABD'li politikacının planları şöyle özetlenebilir:

"Üç bölgeden ikisinde, yani Kıbrıs Türk ve Kıbrıs Rum bölgelerinde, NATO üyeleri olan Türkiye ve Yunanistan aynı sayıda asker bulundurmaya sürdürecekler. TC askerlerinin sayısının şimdikiğin altına çekilmesi karşılığında, KKTC kendi ordusu takviye edilecek.

Adanın %6'lık bir bölümünü kapsayacak olan bugünün genişletilmiş ara bölgesinde BM askerlerinin gözetimi devam edecek, ancak bölgenin güvenliği, Bosna'da olduğu gibi çok

uluslu NATO gücü tarafından sağlanacak. Ara bölgede çok uluslu NATO gücünün yanısıra ABD askeri de bulunacak. ABD bu sayede Ada'yı yakından gözleme ve "iç güvenliği" sağlama imkanı bulacak.

Yabancılar, hangi limandan geldiğine bakılmaksızın her üç bölgeyi de serbestçe dolaşabilecekler. Rumların Türk, Türklerin de Rum bölgesine geçişleri izne bağlı olurken, ara bölgeye geçişler serbest olacak.

1998 Şubat ayında Kıbrıs Rum kesiminde yapılacak olan Başkanlık seçimi ardından Kıbrıs'ta "gevşek" bir federasyon kurulacak ve federasyon her iki kesimin egemen eşitliğine dayanacak. Federasyonun kurulması ardından AB ile Kıbrıs arasında 5-6 yıl sürmesi beklenen görüşmeler süreci başlayacak... Yunanistan'ın Baf hava üssüne askeri uçak yerleştirmesine ve S-300'lere karşılık Türkiye, Geçitkale askeri hava üssüne kendi uçaklarını yerleştirecek. ABD'nin Türkiye ve KKTC'ye verdiği söz gerçekleştiği ve S-300 füzeleri Güney Kıbrıs'a yerleştirilmediği takdirde ise Türkiye diplomatik bir manevra yaparak Geçitkale'deki uçaklarını geri çekecek.

Maraş'ta kimin gözü var?

Planın imzalanması ardından beş yıl sürecek olan ikinci dönemde, Maraş açılacak, yeni yollar inşa edilecek, KKTC'nin ekonomik düzeyinin Rum kesimiyle eşitlenmesine çalışılacak." (Avrupa, 21 Kasım 1997)

Rumca Mahi gazetesi, Clinton'un Kıbrıs Özel Temsilciliği yanında, First Boston Bank'ın da asbaşkanlığını yürütmekte olan Richard Holbrook'un denetimindeki bankacılık kuruluşlarının Maraş'ın alt yapı ve yeniden imarını üstlenecek olmaları nedeniyle büyük yatırımlar beklentisi içinde olduğunu belirtmektedir. (aktaran Avrupa, 19 Kasım 1997)

Amaç taksimi kalıcılaştırmak

Görüldüğü gibi, 1960'dan beri bağlantısız bir dış politika güden Kıbrıs Cumhuriyeti devleti, iktidarın bölüşümüne yönetsel olarak Kıbrıslı Türklerin de katılacağı yeniden yapılanma sürecinde, Aralık 1963'den beri çalışmayan fonksiyonel federatif yapıdan, "gevşek federal" yapıya geçerken, 1974'de askeri zora dayalı olarak gerçekleştirilen adanın taksimi "de jure" hale getirilecektir.

Kıbrıs Türk muhalefeti ne yapıyor?

Bizdeki sözümona muhalefet partileri, ne yazık ki, hem toplumumuzun, hem de adamızın geleceğini büyük ölçüde etkileyecek olan bu planlar hakkında herhangi bir görüş dile getirmemişlerdir. TC'nin her kendi çıkarlarını gözeterek yaptıklarına ses çıkarmayıp, dolaylı da olsa onay veren, toplum olarak kendi ayrı kişiliğimizin ayaklar altına alınması karşısında "sin da gulle geçsin" politikası güden, gün geçtikçe planlı olarak eritilen Kıbrıslı Türk nüfusun yerini Türkiyeli nüfusun alması karşısında, hiçbir ciddi tepki koymayan, Eğitim ve Kültür Bakanı Günay Caymaz'ın bile, Albay Vural Berkay'ın askeri tatbikat sırasında "seken bir kurşun"la ölmesi olayı ile ilgili olarak atv'ye verdiği bir demeç üzerine ("Mermi sekmesi olamaz, atılan dom-dom kurşunu idi, biz mücahitlik yaptık biliriz" diyerek, ilk defa Anadolu Ajansı muhabirinin askeri kaynaklara atfen öne sürdüğü suikast olasılığını desteklemişti), Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri Komutanı Korgeneral Mehmet Ali Yalçın tarafından "Görevi olmadığı halde her şeye burnunu sokuyor. Basına çok iyi bilgi veriyor" şeklinde aşağılanması ve bunun üzerine baygınlık geçirmesi olayını da (bak.Sabah, 8 Kasım 1997) suskunlukla geçiren, her türlü dış karışmaya onay verip, "gün gitsin-para gelsin, beni sokmayan yılan bin yaşasın" zihniyetini sürdüren bu siyasal güçler, en az iktidardaki işbirlikçiler kadar suçludurlar.

Anti-emperyalist güçbirliği

kaçınılmazdır

Emperyalizmi adamızın her yanından silahları, askerleri ve üsleri ile uzaklaştırılıp, onların, işbirlikçileri eliyle yıllardır sebatla yürütmeye çalıştıkları taksimci planlarını etkisizleştirmeden, Kıbrıs'ımıza huzur ve gerçek barışın gelmesi olanak dışıdır. Onun için bir an önce, Rum ve Türk Kıbrıslılar olarak halk güçlerimizin anti-emperyalist birliğini sağlamalıyız. Yitirilen her gün, davamızın kazanılmasını geciktirmektedir. İkiricikli davranışlara son verilmelidir. Tarihsel sorumluluğun bilincinde olarak göreve sarılma zamanı geçmek üzeredir.

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

Yazarımız Selim Kurtuluş'un, makalesinin bu sayımızda, elde olmayan nedenlerden ötürü, yayınlanamamasından dolayı okurlarımızdan özür diliyoruz.

OKUYUCU MEKTUBU

yaşasın...

HASAN ÖZÖNCÜ - LONDRA

"Davul benim boynumda ama tokmaklar baskaları'nın elinde" deyişinin politik literatürümüze kazandıran mucit Sn. ÖZKER ÖZGÜR "Boynumda davul var, davulu boynuma astınız ama davulumuzu tokmaklayanlar var" diyen ikinci deyişin mucidi ise Sn. RAUF DENKTAŞ'tır. İki deyiş arasında fark görülse de, neticede anlam farkı pek yok. Davullarını kendileri tokmaklasa sanki da farklı ses vereceklermiş gibi sitemlerde bulunuyorlar. **Davuldan çıkan ses tokmakçı farklı da olsa sahibinin sesi olmayacakmış gibi konuşuyorlar.**

LONDRA'dan arada sırada çatlak sesler çıkmasa davulun sesi bozulmasa deniliyor. Davullar çalınır göbekler atılır size de ne oluyor bree? sesinizi kesin siz de düzülün... nasihatleri verilir. Ne bileyim, bin dokuzyüz kaçta boynu kravatlı kurşun askercik, kara cübbeli ile, analar da yanlarında ecnebiler de oturmuşlar yuvarlak masaya konulan kağıtçıkları imzalamışlar. İmzalanan neydi? Onu da bilmiyoruz ya... sonuçta davullar tokmaklandı göbekler atıldı. Yaşasın Cumhuriyet ..... Garantili Cumhuriyet.

Garantili Cumhuriyet, garantörlerin barikatlarına takıldı. Ulusal coşkular yaşandı ve sonunda Ulusal coşkular Paranoya'ya dönüştürüldü. Manyaklıklar yaşandı. Garantörlerin bayrakları Şizofrenler'in katalizörü oldu. Katiller kahraman oldu. Kahramanlar Analarına şükran sundu ve şükranlar sunuluyor. KURBANLARLA !

Ne bileyim, takvimler şimdi bin dokuzyüz kaç gösterir. Kırmızı sakolu pilot, hiroşima'ya atom bombası yağdıran kahraman edası ile piposunu tütürüyor, kara cübbeli (takkesi yok) hasmını idam koltuğuna oturtmuş savcı edasıyla yan yana oturmuşlar, amaçları da yanlarında, ecnebilerle anlaşıyorlar.

Ne fark var geçmişteki ile şimdikininki?... Aha gene imza değil mi? Önce Cumhuriyet şimdi Garantili Federasyon. Bunun bir de artısı yok mu ? Var. AB ve çok uluslu güç.

Daha, arifesinde coşkular yaşanıyor. Bayramı nasıl kutlarız kimbilir. Tehditler yağdırılıyor. Bir taraf "Ben kazandım" derken öteki taraf "dünya bizi anlamıyor" der. Diğer taraf Rus patentli silah alır, diğer taraf alarında Amerikan silahları ile Rus patentli silahları V.U.R.A.C.A.K ... Bunlar bizi anlamaz. AB adamı dağa çıkarır, derler. Sonra da sarayın balkonuna çıkanları, sarayın önünden gelen geçeni tehdit ederler.

Kıbrıs Cumhuriyeti anayasası ile KKTC sonsuza dek yaşatılmaya çalışılır. Bağımsızlık ilhakla korunacak.

Bağımsız(!) Kıbrıs Cumhuriyeti'nin askeri savunması diğer garantörlere devredildi. Makarios'un kemikleri sıztatılır.

Bunlar sürerken Kıbrıslı Türkler'in yaşamı, yaşam hakkı iptal edildi. iptalimizi bizler onayladık SESSİZLİKLE.

Sessizliğimizi onaylıyor muyuz? Efendim! duymadım. 1983'te onaylayan sen değil miydin? Hem de CHARLİ CHAPLIN'in sessiz filmlerine taş çıkaracak şekilde. CHARLİ CHAPLIN'in DİKTATÖR filmini bir izlemenizi ve finalde yaptığı konuşmayı dinlemenizi salık versek yerinde olur mu? Ah keşke dünkü tavrınızı görüntüleyen film yansa ya da kaybolrsa. Etrafınıza bir bakın biz kaybolduk, ya siz!...

Sn. SERDAR 2000 yılını Lefkoşa'da Türkoğlu Türk kardeşleri ile kutlayacak. Sanırım 1999'da DALSTON'da yapılacak kutlamalara katılmak mecburiyetinde. Hem de konuşmacı olarak değil kürsünün altında kalabalığın içinde kürsüden konuşma yapanları dinleyerek. Ama tabi siz de beyler. Acı ama gerçek... Yaşasın DALSTON bağımsız halk muhtariyeti !!!

Sn. Denktaş, Avrupa Birliği'nin Kıbrıs'ı Birliğe alma kararına çok kızdı. AB'ye harp ilan etmiş. Coşku yaşanıyor, bayraklar çekilmiş marşlar çalınıyor. Halk sokakta, ABirliği Sn. Denktaş'ın harp ilanını kabul etti. Sn. Denktaş kurmayları toplamış Elçilikte konuyu görüşüyor. Mehter takımı marşlar çalıyor, halk dışarıda bağırıyor. Toplantı uzadıkça uzuyor halkın sabrı tükeniyormuş. Derken sabırsızlanan kurtlar kapıyı kırar içeriye girer. Guzu gılgılı kurt masaya kuyruğunu vurur. "Ne oluyor ulan yoksa korkarmısınız" diye ulumaklı sesiyle bönürür. Sn. DENKTAŞ gurdun kuyruğunu hiddetle çeker ve guyrük kopar. "Ne kopması BE GAVVOLE, biz milyonlarca Avrupalı'yı nere gömeceğimizin hesabını yaparık" diye haykırır. Aha,hikaye bu...

Hade biz çelişkiyeyik, size ne oluyor be baylar. Keskin çelişkiler gurguranızı mı yaktı? 1983'teki çelişkiler Kıbrıslı Türkleri yaktı. Hem de kül etti Siz ne yaptınız? Zülfü Livaneli'nin şarkılarıyla bizim küllerimizi havaya savurmadınız mı? Bırakın da küllerimiz gökyüzünde dolaşsın hainlerin gözlerine girsin onları yakıp gavursun...

FRANSA'DA

GREV

ZAFERİ

Fransa'da kamyon sürücülerini ücret artışı istemlerinin patronlara reddedilmesi sonucu ülke genelinde greve gitmişlerdi. Kamyoncular ülke genelinde 160 noktada yolları tıkararak trafiği

felçetmişlerdi. Bu eylem sonucu ulaşım ve akaryakıt dağıtımı ciddi olarak engellendi.

Bu grev Fransız hükümeti ve patronları gerilettili. Kamyon sürücülerini yüzde 6'lık bir ücret karşılığı grevi

kaldırdı. Bir toplu iş sözleşmesi imzalanarak ayda 200 saat çalışma karşılığında 10 bin Frank almaları karara bağlandı.

Güçlü, örgütlü, kararlı direnişlerin zaferle sonuçlanmasının gayet mümkün olduğunu gösteren kamyoncu grevi ülkemizdeki sendikalara örnek olmalı.

KIBRIS'TA EMPERYALİZM

(BAŞTARAFI 14. SAYFADA)

kesinleştirmiş, ülkenin bağımsızlığını Amerikan emperyalizmine peşkeş çekmiş, ülkeyi Amerikan emperyalizminin bir yarı-sömürgesi konumuna sokmuşlardır. Ülke sanayi ve ekonomik güç olarak yine geridir. Ama İngiliz emperyalistlerinin oyunları üzerinden Kıbrıs'ta hak elde etme imkanı belirince bu fırsat kaçırmamıştır. 1960 Londra antlaşması üzerinden Kıbrıs'ta hak sahibi olunmuş, Kıbrıs'a asker gönderilmiş, ve 1974 te Kıbrıs'ın Kuzeyi işgal edilmiştir. Ele geçen fırsatı değerlendirmek için Kıbrıs'lı Türklerin dillerine ve kültürlerine saldırılmış, onlar subayların diktatörlüğü altında dar alanlarda hapsedilmiş, ve en nihayet topraklarını ve evlerini terk edip kuzey Kıbrıs'a göç etmeye zorlanmışlardır. Çok daha büyük sayılarda Kıbrıslı Rum işçi ve köylüleri de Güney Kıbrıs'a göç etmeye zorlanmıştır. 1974 sonrası ise Kıbrıslı Türkler ülkelerini terk ederken, Türk burjuvazisi tarafından Kuzey Kıbrıs'a gönderilen Türk ve Kürt kolonlar Kuzey Kıbrıs'a yerleştirilmekte, işgal kolonlaştırma ile, sömürgeleştirme ile tamamlanmaktadır.

Tüm bunlar başka ülkelerin, başka halkların topraklarına el koyan Türk burjuvazinin emperyalist faaliyetleridir.

Burada ortaya çıkar gibi görünen sorun şu olsa gerektir. Kendisi Amerika'nın yarı-sömürgesi konumunda olan, sanayi ve ekonomik olarak zayıf bir Türkiye nasıl oluyor da emperyalist oluyor?

Buruvazi emperyalisttir. En büyüğünden en küçüğüne burjuvazi emperyalisttir. Bunu herkes kafasına yerleştirsün. Ülkesini emperyalist güçlere peşkeş çeken vatan haini burjuvalar bile emperyalisttir. Türk burjuvazisi ve onların Kıbrıs'taki faaliyetleri bunun en açık ispatıdır.

Bu konudan bağımsız olarak 1950'lerde başlayan ve bugünlerde de sürmekte olan süreç boyunca Türkiye'de kapitalizm ve burjuvazi gelişmiştir. Türkiye'nin de artık büyük tekeller, hemde para sermayesiyle kucaklanmış sanayici ve tarımcı burjuvaları var. Finans oligarşisi var. Gel gelelim, bunların bir Almanya, Japonya ve İtalya ile karşılaştırılması oldukça ilginçtir. Bu son ülkeler İkinci Dünya Savaşı sonucunda yarı-sömürge konumuna itildiler. Ama bu ülkelerin tekelleri kapitalizm aşamasında oldukları ve dolayısıyla burjuvalarının emperyalist karakterde oldukları tartışma götürmez. Ve yine ama, Türkiye'nin emperyalistlik açısından hukuki alanda bu ülkelerden bin kat iyi pozisyonda durduğuna kimse dikkat etmez. Almanlar hala daha ülke dışına savaş askeri gönderme hakkına sahip değildirler. Türklerin ise bu hakları ve imkanları var. Almanlar emperyalistliklerini devreye sokmak için çeşitli ve dolaylı metodlar kullanmak zorundalar. Mesela Türkleri bu amaçla kullandılar. Doğu Avrupa'nın ve SB'nin çökertilmesinde bizim Türklerin, bizim Türk devletinin bilhassa faşist ve dinci militanları da kullanarak oynadığı rol ve bu sayede Batı Alman emperyalizminin Doğu Almanya'ya el koyması olgusu gözden kaçırılmasın. Bizim Türklerin de bu sayede Türki Cumhuriyetlere ve Balkanlar'daki Türkler ve müslümanlar üzerinden Balkanlara el atma amaçları gözden kaçmasın. Tabii ki bunlar sanayi olarak yetkin, kendi silahlı güçlerini kendisi silahlandırabilecek, kendi bağımsız emperyalist politikalarını kendi başına uygulayabilecek bir Türk burjuvazisinin emperyalist faaliyetleri değil. Silahlı güçlerini devreye sokamayan bir Almanya'nın emperyalist faaliyetleri kadar etkin faaliyetler de değil. Ama yine de emperyalist faaliyetler. Azerbeycan'da darbe düzenlemeye varmış ve böyle giderse Türkiye'yi savaflara, altından kalkamayacağı savaflara sürükleyecek, maceracı emperyalist faaliyetler. Esas olarak İngiliz ve Amerikan emperyalistlerinin kullandığı emperyalist faaliyetler.

Benzeri durumlar Yunanistan için de geçerlidir.

Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'a karşı yürüttükleri faaliyetler emperyalist faaliyetlerdir. Bu faaliyetler için Kıbrıs'ta ki milli kardeşlik olgusu bu iki bölgesel güç tarafından kullanılmıştır. Şimdilerde Türkiye Bulgaristan ve Yunanistan'daki Türk azınlıkları da kullanma çabaları içindedir. Bu konularda daha detaylı yazdık. "War Report- Eylül 1997" sayısında da bu konular ele alınmış. Rum yazar Türklerin Rum azınlıklara yaptıklarını, Türk yazar da Yunanlıların Türk azınlıklara yaptıklarını detaylı anlatmış. Herkes okusun ve Yunan ve Türk emperyalistlerinin Türk ve Rum sorunlarını halledemeyecekleri, bu sorunun ancak ve ancak Türkiye ve Yunanistan'ın proleteryası tarafından halledilebileceği tespitimizi unutmasın.

Kıbrıslı Rum ve Türk devrimci ve işçilerinin en büyük ve şerefli görevi Rum ve Türk emperyalizmini teşhir etmek, Rum ve Türk azınlıkların bu emperyalistler tarafından başka ülkelerde de kullanılmasını engellemektir. Kıbrıs'ın Rum ve Türk devrimcileri Türkiye ve Yunanistan'ın emperyalist karakterini teşhir ettikçe şana ve şerefe kavuşacaklardır. Tüm dünyanın en gözde, en yiğit, en kahraman enternasyonalistleri olarak bilineceklerdir.

Yaşasın Kıbrıs'ın Rum ve Türk devrimcileri !

Yaşasın Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçileri !

Yaşasın Kıbrıs'ın Rum ve Türk halkı !

Yaşasın Enternasyonalizm !

Yaşasın Birleşik-Bağımsız Kıbrıs !

HERŞEY ANTİ-EMPERYALİST CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN !

ANKA KUŞU

A.SAVAŞ

KIBRIS SORUNU'NDA SAĞ VE SOL SAPMA

1

Kıbrıs Sorunu özü itibarıyla ulusal bir sorundur.

Kıbrıs Sorunu, ulusal sorun bağlamında "unique" (eşi benzeri olmayan) bir sorun değildir. Kapitalizm; yani her şeyin meta haline getirilip alınıp-satıldığı bu sistem kurulu nice "Kıbrıs Sorunu" yaratıldı dünya üzerinde...ve hala daha da sürenleri çok.

Biz Kıbrıslılar, Rum'u - Türk'ü, küçük ülke insanı olmamızdan mıdır ne, dünyada başka "Kıbrıs" yok zanneder ve dünyaya gözlerimizi kapar, her konuda 'Amerika'yı tekrardan keşfe' dalarız .

Gözlerimizin önünde bir İrlanda Sorunu dururken, dersler çıkarmayı, ondan öğrenmeyi ısrarla reddederiz.

Pakistan-Hindistan sorununu, Keşmir sorununu, hiç yaşamamış farzeder, öğrenme zahmetine katlanmayız.

Halbuki sorun aynı sorun. Gözlerimizi dünya haritası üzerinde şöyle bir gezdirsek belki de elliden fazla "Kıbrıs Sorunu" olduğunu hemencecik göreceğiz. İsimleri, dünya üzerindeki konumları farklı ama ulusal sorun olmalarından kaynaklanan özleri aynı bir sürü benzer sorun...

Nedir, bu bir dizi ulusal sorunun ortak özü?

Bu öz :

1-hemen hepsinin de günümüze emperyalizm öncesi dönemin yani 'Serbest Rekabetçi Kapitalizm' döneminin miras bıraktığı sorunlar olmalarıdır.

2- hemen hepsinin de şu veya bu nedenle, ama son tahlilde ekonomik nedenlerle emperyalist devletlerce paylaşılmış ve yeniden paylaşılmaya çalışılan bölgeler olmalarıdır.

3- gene hemen hepsinde emperyalist çıkarları ve dalaşı maskeleyerek amacıyla sözde milli çıkarlar, anavatanlar, yavru vatanlar öne çıkarılmış ve dolayısıyla aynı topraklar üzerinde yaşayan halklar birbirlerini boğazlamaktadırlar.

İşte, emperyalizmin dünyası böyle bir dünyadır. Başınızı ne tarafa çevirseniz birbirinden korkan, nefrat eden ve birbirini boğazlamak için fırsat kollayan milyonlarca insan.

Kimsenin aklına "bu yaşanan vahşetten kim karlı çıkıyor?" diye bir soru gelmiyor...

Peki, ama bu tür sorunların başka türlü çözüm yolları yok mu?

Tüm sorun bu soruda gizli zaten.

Emperyalist sistemin; yani gelişen ve korkunç boyutlara ulaşan sermaye birikiminin yol açtığı tekelleşme döneminin ve dolayısı ile de tekellerin bu sermayelerine sermaye katmak için dünyayı aralarında 'kapişari' ettikleri I. Paylaşım Savaşı'ndan (I. Dünya Savaşı) beri, bir-iki istisna dışında, bu tür ulusal sorunların barışçıl yöntemlerle, savaştan halledildiği, tekrar kapişmamak üzere barıştırıldıkları görülmüş müdür?

HAYIR!

NEDEN?

Çünkü, emperyalizm dünyayı paylaşmadan, tekrar-tekrar yeniden paylaşmadan sistemini sürdüremez. Ve bu paylaşımı, yeniden paylaşımı son tahlilde tayin edecek tek araç vardır onun için: **SAVAŞ.**

İşte emperyalizmin ulusal sorunları "çözme" yöntemi...SAVAŞ ve yeniden SAVAŞ.

Kıbrıs'ta ulusal sorunun depreştiği 1950'lerden beri bu gerçek defalarca kanıtlanmadı mı?

Diyeelim, dünya bizi ilgilendirmez, biz Kıbrıs sorunu ile ilgileniyoruz diyorsunuz, peki ama 1950'lerden beri yaşanan, hem de Kıbrıs üzerinde yaşanan gerçekleri de görmüyoruz, daha doğrusu görüyor da anlamıyoruz...ya da, anlamak istemiyoruz.

Ulusal sorunun çözümünde emperyalist, burjuva yöntemine değindik. Bu yöntem ulusları, ulusal çıkarları öne çıkaran, dolayısı ile de bu çıkarlar uğruna her şeyi mübah sayan bir yöntemdir. Bu, her türden şovenizmi, ulusal düşmanlığa ve son tahlilde de ulusların birbirini boğazlamasını da mübah sayan, bunu papazlar ve hocalara kutsatan bir yöntemdir.

Ama ulusal sorunu çözmek için bir yöntem daha vardır: **KOMÜNİST YÖNTEM**

Bu yöntem, ulusal sorunu çözmek için "ulusal" çıkarları değil, işçi sınıfının (sadece bir ulusun işçi sınıfının değil, dünya işçilerinin) çıkarlarını öne çıkarır:

Bu yöntem, doğası gereği, her türden şovenizme karşı savaşmayı gerektirir, değişik uluslardan işçiler arasında düşmanlık ve savaş değil, dostluk-kardeşlik ve birliği savunur. Ortak düşman uluslararası emperyalizm ve onların yerli uzantılarına karşı birlikte mücadeleyi savunur:

İşçi sınıfının yöntemi her türlü ulusal ayrımcılığa karşı çıkar, ulusların büyük-küçük hepsinin eşitliğini savunur ve uygular:

İşte, bu yüzden, biz komünistler Kıbrıs sorunu'nun BM,ABDve AB gibi emperyalist güçlerin çabalarıyla, masa başında, sözde federasyon förmülleriyle çözülemeyeceğini ısrarla savunuyoruz.

Ve, diyoruz ki; Kıbrıs Sorunu'nu çözebilecek bir tek güç vardır: Başta Kıbrıs işçi sınıfı olmak üzere Kıbrıs emekçi halkı.

Kıbrıs halkı, dünya emekçi halkları ile dayanışma içinde bu sorunu çözmeye muktedir ve çezecektir de. Kurtuluşumuzın başka yolu yoktur. Bu yüzden, biz, Kıbrıs halkının **ANTİ-EMPERYALİST CEPHE**'de birleşmesini öneriyoruz.

Kıbrıs halkının önündeki en büyük sorunun, emperyalist dalaş ve tahakkümden kaynaklanan şovenizm ve savaş tehdidi olduğuna inanıyoruz.

Kıbrıs işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin önündeki en büyük engelin de emperyalizm ve yerli egemenlerin körüklediği ulusal düşmanlıklar olduğunun farkındayız. **Sosyalizm mücadelesinin önündeki bu engeli aşmak için de tüm emekçi kesimlerin ortak düşman emperyalist tahakkümü ortadan kaldıracak ve sosyalizme yolu açacak olan ANTİ-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, KIBRIS'ı savunuyoruz.**

Bu siyaset proletaryanın siyasetidir. bu siyaset Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkının çıkarlarını savunan komünistlerin ulusal sorunu çözme siyasetidir.

Ama işçi sınıfı ve emekçi halkı savunduğunu iddia eden pek tabii ki sadece biz komünistler değiliz. Hatta Kıbrıs Sorunu'nda farklı düşünen ama komünist olduğunu iddia edenler de var.

Bu siyasal akımlara, onların Kıbrıs sorunu ile ilgili siyasetlerine 24. sayımızda ana hatları itibarıyla göz atacağız.

-SÜRECEK-

KIBRIS'TA EMPERYALİZM

Türkiye devrimci hareketinde ve buna bağıntılı olarak Kıbrıs devrimci hareketinde(Kıbrıs'lı Türk devrimciler arasında) emperyalizm konusunda yaygın hatalı anlayışlar vardır. Tabii ki bu anlayışlar sadece Türkiye ve Kıbrıs'a özgü değildir. Dünya çapında yaygın olan hatalı anlayışlardır.

Herşeyden önce, emperyalizm kelimesi yabancı bir kelime olduğu için, onun Türkçe anlamı pek idrak edilmiyor. Empire, imparatorluk demektir, emperyalizm de imparatorluk inancı. Yani emperyalist demek yabancı halkların, ulusların topraklarına el koyma eğilimi demektir. İmparatorluk kurma eğilimi demektir. Genel anlamı budur. Roma imparatorluğu (köleci emperyalizm), Bizans ve Osmanlı imparatorlukları (feodal emperyalizm),ve tüm diğer imparatorluklar emperyalist devletlerdi. Diğer halkların topraklarına el koyup onları yağma, talan ve vergilendirme yollarıyla sömürürlerdi.

Kapitalizm ortaya çıktığı günden beri enternasyonal bir üretim tarzı olmuştur. Onun enternasyonal karakterini ortaya koyan da mal ticaretidir. Bu ilk dönemlerinde kapitalist Ülkeler diğer halkların topraklarına yine yağma, talan ve vergilendirerek sömürme amaçlarıyla yayılmışlardır. Ama esas amaç ticareti mümkün kılmak, bu ülkeleri ticaret üzerinden sömürmek haline gelmişti. Bu dönemde sömürgeleri başlarına bir bela olarak gören kapitalist ülkeler az değildir.

Kapitalizm gelişmesi sürecinde kapitalist metropollerde, kapitalizmin anavatanlarında üretim büyüdükçe, sermaye bu ülkelerde birikip yoğunlaştıkça, ham madde kaynaklarına, bunlara ulaşmak için gerekli demir ve deniz yollarına el koymak, mal ve fakat bilhassa da sermaye ihracı için yabancı halkların ve ulusların tüm yaşamlarına el koyma gereği kendini empoze edince, büyümenin sonucu olarak ve rakiplere karşı tekel gereği kaçınılmaz hale gelince, kapitalist ülkelerde emperyalizm de bir gereklilik haline geldi. Diğer halkların tüm yaşamını kontrol etmek bir gereklilik haline geldi. Diğer ülkeleri etki alanına almak için emperyalist güçler arası rekabet ve savaş kaçınılmaz hale geldi.

Ve böylece, dün de enternasyonal bir üretim tarzı olan kapitalizm, tekelci aşamasında bu karakterini açıkça ortaya koydu. Ülkeler, bu emperyalist hale gelmiş olan tekelci kapitalizmin oluşturduğu bir dünya sisteminin parçaları haline geldiler. En büyüğünden en küçüğüne, kapitalist metropollerden, kapitalist emperyalizmin bu anavatanlarından, onların en geri sömürgelerine kadar tüm ülkeler bu sistemin bir parçası haline geldiler. Dünya emperyalist sistemi oluştu.

Bu sistemden kopuşlar, Lenin'in meşhur emperyalizmin zayıf halkası tespitine uygun olarak ortaya çıktı. Emperyalist sistem, bu zencir en zayıf halkasından köptü. Rusya'da. 1917 Ekim devrimiyle. Emperyalizmin zayıf halkası ne en gelişmiş ülke, ne de en geri ülke olmak zorunda değildir. Somut olarak, o günün dünyasında emperyalizmin ekonomik ve siyasi olarak en zayıf olduğu, emperyalizme karşı güçlerin emperyalizmi o ülkede yıkabilecek güçte olduğu ülkedir. Emperyalizmin zayıf halkası kapitalist olarak en gelişmiş bir ülke olabilir. Veya kapitalist olarak en az gelişmiş bir ülke de olabilir.

Emperyalist sistemde ülkeler içlerinde bulundukları konuma göre pek çok kategorilere ayrılmışlardır. 1928 Komintern Programında bunun bir örneğini bulabilirsiniz. çok detaylı olan bu şemanın kısa özeti şöyledir: kapitalizmin çok geliştiği ülkeler, kapitalizmin orta derecede geliştiği ülkeler ve sömürgeler. Tüm bu kategoriler içinde de detaylı değerlendirmeler mevcuttur. Sömürgeler

kategorisinde mesela çeşitli sömürge tiplerine değinilir.

Her ülkenin Emperyalist Dünya Sisteminde aldığı yer somut olarak tespit edilmelidir. Bu konuda, şu veya bu ülkenin bu sistemdeki yerini tespitte genel gevezeliğe yer yoktur. Ancak ve ancak, bir ülkenin kendi içindeki gelişmesi ve diğer ülkelerle, devletlerle olan ilişkisi bir arada ele alındığında, o ülkenin emperyalist dünya sisteminde oynadığı rol tespit edilebilir. Ve bu her ülke için somut olarak yapılmalıdır.

1928'den 1997'ye açık ki çok zaman geçti ve çok şeyler değişti.

En önemli değişiklik, dünya proleteryanının sosyalizmi inşa etmiş ve komünizme yürümekte olan anavatanının, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin yenilgisi ve bu sosyalist devletler federasyonunda Sovyet halkının ortak mülkiyetini çalıp çırpıma dayanan bir hırsızlar güruhunun burjuvalaştırılması çabası, bu ülkelerin emperyalist dünya sistemin bir parçası haline getirilmesi olgusudur. Bu olgu Stalin'in bahsini ettiği barbarlığın kapımıza dayandığı, işçi sınıfının barbarların saldırısı altında yenilgi üstüne yenilgi aldığı bir dönemde olduğumuz anlamına gelir.

Ayrıca, Dünya'da kapitalizm yayıldı. Kürtler gibi şansız uluslar, Afrika'nın engin topraklarına yayılmış geri kavimler, Asya ve Güney Amerika'nın bazı alanlarına sıkışmış kavimler, küçük adalardaki geri bırakılmış halklar dışında şimdi her ulusun, her ülkenin yerli, milli burjuvazisi var. Ve bunlar varlıklarını dünya kapitalizminin, dünya emperyalist sisteminin varlığına bağlamış durumdadır. Bunlarda ne devrimciliğin ne de milliyetçiliğin zerresini bulamazsınız. Bunların dinleri imanları ve de milletleri yeşil Dolar haline gelmiştir. Aynı meyanda, Dünya emperyalizmi o kadar ölmeyi hak etmiş, kokuşmuş ve suni tenefüsle yaşatılmaya çalışılan bir sistem haline geldi ki, daha dün kadar emperyalist amaçlarla yoksulluktan kıldıkları Arap uluslarını 1974 krizini alt etmek için para deposuna çevirmek zorunda kaldılar. Emperyalizm şartlarındayız, gel gelelim büyük emperyalist güçlere bağımlı ve onlar tarafından sömürülen bu halkların ellerine geçen paranın ne haddi var ne hududu. Bu olgu, emperyalist kapitalizmin ne kadar zavallı konumlarda olduğunun bariz ispatlarındandır. Gerçekten de dünya emperyalist sisteminin içinde bulunduğu duruma bir bütünlük içinde ve tek tek ülkelere somut olarak bakmak bir şarttır. Gerisi gevezelik ve kör gözle hareket etmekten başka bir anlama sahip değildir.

Konumuza, Kıbrıs'ın bu sistemdeki yerine bir bakalım.

İngiltere'nin Kıbrıs'a karşı emperyalist bir konumda bulunduğu konusunda pek problem olmadığı görülüyor. İngiltere'de tekelci kapitalizm var, finans oligarşisi var ve bunların kendileri gibi olan ülkelerle dünya çapında hakimiyet mücadelesi içinde oldukları gayet iyi biliniyor. 1960 Londra Antlaşması üzerinden İngiltere Kıbrıs'ın topraklarının bir parçasına el koymuş ve Kıbrıs'ın bütünü üzerinde de hak sahibi bir konumdadır.

İngiltere'nin Kıbrıs'la ilişkisinde emperyalist bir konumda durduğu o kadar bariz ise, şu bizim solu AKEL ve CTP türü partilerimizin, ve tüm diğer burjuva ve küçük burjuva partilerimizin İngiliz emperyalistlerine karşı tavırlarına ne demeli? İngiliz Dışişleri Bakanı Robin Cook bunların karşısına geçiyor, Kıbrıs'taki haklarından vaz geçmeyeceğini ilan ediyor ve tüm bu partiler, Rum'u Türk'ü onun önünde secdeye eğiliyor. Onunla birlikte Kıbrıs Sorununu çözmenin yollarını arıyor.

Demek ki İngiltere'nin Kıbrıs'la ilişkisinde

emperyalist bir konumda durduğu hiç te o kadar bariz bir şey değil. Kıbrıs'ta etkenlik sahibi tüm partiler bu olguyu Kıbrıs halkının gözünden gizlemekte işbirliği halindeler. Rumluğa, Türklüğe kazık çakıldımı Rumlara, Türklere karşı işte böylesi emperyalistlerin desteğini elde etme sevdasıyla onların önünde secdeye geçilir.

İngiltere'nin Kıbrıs'taki emperyalist konumunu her gün ve her dakika teşhir etmeyen hiçbir parti ve kişi katiyetle ve katiyetle yurtsever bir kişi ve parti olamaz.

Türkiye'nin Kıbrıs'a karşı konumu hususunda ise pek çok problemler ortaya çıkıyor. Milli Kurtuluş mücadelesi sonrasının Türkiye'si hemen hemen hiç sanayisi olmayan, Türk ticaret burjuvazisinin sultanlığı ve yabancı emperyalistleri kovup, sultanlığı bürokratik mekanizmasını (valilik sistemi) burjuva cıllarla cıllayarak oluşturduğu bağımsız bir burjuva cumhuriyeti. Emperyalist sistemde en geri ve güçsüz ülkeler saflarında yer alıyordu. Buna rağmen ama, Kürtleri kendi sınırları içinde tutan bir emperyalizme ve Musul ve Hatay'dan hak talep eden emperyalist hedeflere sahipti. Bu emperyalist amaçlardan birisi gerçekleşmiş ve Hatay Türkiye sınırları içine katılmıştır. Daha sonraları ise, İkinci Dünya Savaşı'nda Alman Nazileriyle işbirliği halinde, Sovyetler Birliği'ne karşı Türk askeri gönderecek kadar rezilleşmiş bir Saraçoğlu hükümetine, kendini fasulye gibi nimetten sanarak Sovyetler Birliği'nden toprak koparmayı amaçlayan böylesine aptalca emperyalist amaçlara sahip olabiliyordu.

Stalin Ekim sonrası Ermanistan ve Gürcüstan'la bağıntılı olarak şunları belirtir: Kendilerini Sovyet hucumlarından korumak için İngiliz emperyalistlerini ülkelerine çağırın, yani ülkelerinin bağımsızlığını İngilizlere satan Ermeni ve Gürcü burjuvazisi, aynı zamanda emperyalist amaçlarla komşularına karşı ve "ülkelerindeki" milli azınlıklara karşı savaşmaktan da vaz geçmiyorlardı. Sözün kısası en büyüğünden en küçüğüne tüm burjuvazi emperyalist amaçlar taşırlar. Hele hele onların aç gözlü sivil ve askeri bürokratları, emperyalistlikte herkesi geride bırakırlar. İlk fırsatta, hemen. Üstüne konacak mal var. Toprak var. Ne kadar aç gözlü iseler, o kadar da emperyalist eğilimli, o kadar da fırsatçıdırlar. Rezilliğin, barbarlığın, insan hayatına karşı vurdumduymazlığın dik alası işte bunlardadır. Bunların sadece şövenist ve dinci bağınaz gerici kesimi değil, en modern, en demokrat görünümlüsü bile en rezil emperyalistin tekidir.

Türkiye'nin Kıbrıs'a olan ilgisi ise İkinci Dünya Savaşı sonrasına aittir. Bu dönemde Türkiye'yi

(devamı 13. sayfada)

KIBRIS'TA SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM YAYINCILIK

ADRES: BEKİROĞLU İŞHANI NO:1

MÜFTÜ ZİYAL SOKAK- Lefkoşa

Mersin 10 - TÜRKİYE

Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel: 2282215